

پتی کرہزی

دعبدالہادی ریشا

داشعارو

لمری مجموعہ

۱۳۷۳

د مجموعی نوم..... پتی کربزی

شاعری..... عبدالهادی ریشا

د چاپ حای..... کراچی

د چاپ شمیر..... ۱۰۰۰ ټوکه

د چاپ سنه..... ۱۳۷۳ هـ، ش

۱۹۹۴، ع.

لمری مجموعہ

لمری پلاطبع

مقدمه

وارد گبنتي د محترم استاد پوهاند رشاد صاحب، استاد روح الله
نقشبندی صاحب، محمد معصوم هوتک صاحب، عبدالباري جاني
صاحب، اختر محمد نغاني صاحب، محمد انور نوميالي صاحب، او نورو
دوستانو او يارانو څخه په لمنو، لمنو، مننه کوم چې زماناتي يې زما پر خپلو
اشعارو کښيڼاوه.

ددوی هڅونې او تشويق ماته جرئت را کړی چې ددی مجموعه و
چاپ ته اقدام وکړم.

لومړی

اوکه نه نو ما جسکی ته چی به کله ناکله دخپلی شعری مجموعی دچټا
چرت راولوید په صورت کی به می ورښکی سوی زړه به می تر تلو شوه سوځه
چی یوڅومې دمقدمې دپاره مطبوعاتی، کتابی، عالمانه خبری نه وی زڅخبر
می عامیانه، دباند اود دیار اوند مجلس خبری دی.

بل می اشعار چندودوایي اوورهنی نه دی. اشعاری شعر رنگنی
بناست، نازک خیالی نه لری پتوخ راته ښکاریرې. نه خیالورزی نه درې
دټکیدودی. نه دچا خوله او به ورته کوی. نه ادبی سپر مغ پر مخ لری.
دلاهم ورسره تړلی وه چی ممکن دیوچا دگټو سره ټکر و خوری ترگو سرو
می لاندی کړی سوکی موکی می کړی.

نوبه ملک راته دریاب و و ماویل هری چپی چی پریزینگی واخستم
دیوه گردابه خخه به می بل گرداب ته غورځوی یابه می ادو بدوکی یابه می
گرسره سنه راحمه کړی. داډول ذهني اوخیانی می مخ ته دوری هیسته
کیدلی سترگی به بی راته کښولی

دنشراتی قانونی پوتکی به هم پر هر گام راته ولاړه. پر هر پوتکی به
می نوکان خوړل. سرلاقی به می وهلی. که به می واقعیتونه، حقیقتونه ویل
دزمری زړه یی غوښتی. که به می خپتی غوړول دشوخته دک کوتلی زړونه
نه په ټکوریدل. ارمابخن زړونه خوق ویلو، رشتیا ویلو ته بری نیولی وی
دوی خیال کوی چی په رشتیا ویلو سره دزړه ټوله مرادونه حاصلیږی مگر
داسی حلوانده چی په وینا یا یو شعر سره دی دزړه مراد حاصل سی

د چاپر سرچي شپاړس کاله جنگي ميچني خر خيدلى وي. قوماندانانو
گڼ گرزښي گرز. مارش مارش او درش ورته ويلی وي دهغود مغز به خه
بنادی وي. کښکي ماد هغود انشمندانو، اديبانو، پوهانو په شان قلې زور
درلوداي چې د قلم په ژبه اونوک سره هم د توري کار کوي هم د پړهار زړود
پاره تکه پتري پندکي وي.

زه چې د ادب په شعري بياض کي خال نلرم چې رشتيا سي تردوی
پوري می خانه خامه ده. اړهغه وخت به لانور هم خيڼک سم چې دوی
د پلټني ادبي نوسي پر راوباسي او ددی مجموعی اشعارو شني ويښته
په ويښته يی سره بيل کړی.

زه ددی د عوه نه کوم چې زما ټول اشعار به غلطی، نيمگړتياوي ادبي
ولفظي کمبودی، تکرار، تکلف، تعقيدونه، اوزمخت والی ونه لری حتماً
به يی لری ولی چې زه استاد نه لرم. نه چارابنور ولی دی نه می شعرونه چاته ور
چي خالونه ورکښيږدی. نورشتيا، رشتيا درواغ درواغ چې داکار ترخان
مشربولم. مگر پدی باوري يم چې مشران، پوهان ماغوندي دالله بغي
اول واریخ، اجسکي تربغل باسي. او پخپله حوصله مندی او بزرگواری سره
یي غلطی د عذر مطابق منی.

ښه اوس به نور اسم دی خبری ته چې ما په ۱۳۲۶ لسنه کي په
شعرويلو خوله، قلم او گوټی پوري کړی دی. اول شعري په هغو کلوکي چې
يوه رباعی وه په طلوع افغان کي چاپ سوی ده. دونه می پیاوړه چې هغه

گلچي ته وای . زه در سره وای
 دسپوز می شپه وای . شپه هم پنجه وای
 باغ کی روانو او بو پر غا به می
 د خوب په دکو سترگو کاته وای

نور می هم دانه مانده اشعار په مختلفو سنو کی په جراید وکی خپاره
 سوی دی . د ۱۳۲۶ سنی راپدی خوا تر ۱۳۵۷ پوری می داشعار و یوه غوتگی
 درلوده . غوتگی په دی معنی چي په کتابچه کی می نه وه کښلی دغه سی دکاغذ
 و پر تو تو دیکل سوی وی په تو کر کی می غوته کړی وه ، هغه په کندها
 کی پاته سوه ، کافی کړم ته رلویده . لکه تاسی چي ندی لیدلی بیا ما هم نه دی
 لیدلی . گوره چي چابه تر وښولی وی . په تلابنیو کی به تللی وی بولگه یی نه لرم
 خور ماد ښی ووتل .

اوس دستی علاوه پردغه دپتو کړن و پر مجموعی دوه سوه نور
 اشعار می په لاس کی موجودسته که می هر وخت د چاپ وس او توان پیدا کړ
 اوړوندیاری راسره وکړه بیا به یی دخیر و د ښی سره چاپ کړم . دا گری
 می داده دپتو کړن و په مجموعه کی یو سلو دری شعرونه تاسوته په
 پردی وطن کی دمهاجرت دیدنیو په حالا تو کی وړاندی کړه په
 دی مجموعه کی ماشعرونه تاریخ واره نه دی لیکلی نه می د موضوع په
 لحاظ ویشلی دی ، نه می په اوډلو کی دشاول اورچی شخه کار اخستی دی .

هسي ڇي په مخه په لاس راغلي دي ليکلي مي دي. کي بي تاريخ درلودگ وړ
 اچولي مي دي کي بي نه درلودی کي نه دي پکښي وهلي، خواکثروي داوله
 سره لا تاريخ نه لاره. دازه د خان کمال نه بولم بلکه زمبابي وسي وه، اشعار
 ملفوف ندي، ساده، رډ، صريح، او بڼه ولنډويل سوي دي که څه هم
 اکثره شعرونه ددغه شپاړس کلو د جنگي حوادثو او ناخوالو په رنگ او بڼي
 لړل سوي دي. خو څنگه څي ماديږه مخه را اخستي دي چين مي ندي
 پکښي کړي نو لکه د ملنگ گدري رنگارنگ دي.

زما د پټو کړنو مجموعي ته به د پښتو د ادب په خزانه کي نصرا فانو
 سترگه وروانه وړي. د غېل منگه بي سيکه، بي شومي، شکيدلي مجموعه
 به داسي خريدار پيدانه کړي څي بيه پرکښيږدي. خوزه باوري يم څي
 د پښتو د خزانې د تېښې په يو کښل کېدو ځانجا تر بار زښه آثار و لاندې
 پرته وي.

منه

محترم استاد روح الله نفيس بندي څي د کابل پوهنتون د هنر
 نو د پوهنځي استاد دی. او د نقاشي په بين المللي حلقو کي پيژندل سوي
 چهره ده. زما سره يې په ډير مهرباني د پټو کړنو د مجموعي په خطا
 کي پوره اوږه ووهل ټوله نوشته يې ده پرغاړه واخسته او پوره يې کړه.
 دغه رنگه محمد معصوم هوتک څي تحقيقي، ادبي، تاريخي ډيري مغزي
 ليکني او غوره اشعار لري. هر ځاي څي ادبي اثر ويني اړني ورته اخستي

وی حتی ز مادغه مجموعه چی لا ادبی ارزبنت نه لری هم ده ارزبنت
ورکی دلگبنت حُکری و تکاوه د چاپ دمصرف خوانی یی راسره
وکره .

زه دوی دواړو ته کورودانی وایم الله دوی دوی ښه وساتی
خدای دوی په ساره بادنه وهی . درجی دی بلند اوسی .

عبدالهادی ریشا

فہرست

شماره	عنوان	مخ
۱	لویہ خدایہ	۱.....
۲	مبارك عليه السلام	۲.....
۳	بیسوادی	۳.....
۴	ترانہ	۵.....
۵	زیرہ لاسونہ	۶.....
۶	غیر پہ غیز	۸.....
۷	دار لسلام	۱۰.....
۸	اعتراف	۱۱.....
۹	دزیرہ خبری	۱۲.....
۱۰	خیلو اکی	۱۴.....
۱۱	اشرف البلاد کندهار	۱۶.....
۱۲	اتمہ دماچ	۱۸.....
۱۳	روک ویل	۱۹.....
۱۴	داسلحو یومان	۲۰.....
۱۵	گیلہ من نازو کبری	۲۲.....
۱۶	داسلحو وزن	۲۴.....
۱۷	سورسک او بنانک	۲۵.....
۱۸	دژوند او مرگ داکتران	۲۶.....

شماره	عنوان	مخ
۱۹	دلمرزیا	۲۹
۲۰	بی بی سی	۳۰
۲۱	داغلی	۳۱
۲۲	رقعه	۳۳
۲۳	پت لاس	۳۴
۲۴	هینبی سترگی	۳۵
۲۵	دتارا لا عمر	۳۶
۲۶	بی خائنه هیواد	۳۷
۲۷	توره دربه	۳۸
۲۸	رنخور حال	۴۰
۲۹	دوصال خیال	۴۱
۳۰	بی امامه جماعت	۴۲
۳۱	پرونی اوننی شعرونه	۴۳
۳۲	دمزله خوبیان	۴۵
۳۳	پهلس هاوهره ورخ مری	۴۷
۳۴	دزره خوبز	۴۸
۳۵	تاراج	۴۹
۳۶	ارتیا	۵۱

شماره	عنوان	مخ
۳۷	نامیندی	۵۲
۳۸	پریامه تکیه	۵۳
۳۹	ملل متحد	۵۴
۴۰	دروزانوبستر	۵۵
۴۱	دخرو سپاره	۵۶
۴۲	دبل په فرمان	۵۸
۴۳	دخت گریدل	۵۹
۴۴	غتب بوس	۶۰
۴۵	پر ملاخ	۶۱
۴۶	ونگه ونگه	۶۲
۴۷	دبل تر گتو چار	۶۳
۴۸	دشنوخته دك زړه	۶۴
۴۹	دنفاق تخم	۶۵
۵۰	دنفاق امبور	۶۶
۵۱	نوری بلاوی	۶۷
۵۲	مشترك تصميم	۶۸
۵۳	نیکو کاران	۶۹
۵۴	دو طرفه چال	۷۰

شماره	عنوان	مخ
۵۵	دگیدری لکی	۷۲
۵۶	خوشمیری	۷۳
۵۷	دچوتی زندگی	۷۴
۵۸	خیرنه گدیری	۷۶
۵۹	رشوت خورته	۷۷
۶۰	سیاست	۷۸
۶۱	زور موترنوی دریور	۷۹
۶۲	پتاغ	۸۰
۶۳	بی تاثیر پوخ تعوین	۸۱
۶۴	ماخاس پیژندلی دی	۸۲
۶۵	اختر	۸۳
۶۶	خه به راوړی	۸۵
۶۷	د عصر تابلو	۸۷
۶۸	غافل شپانه	۸۹
۶۹	چوکی حمله که	۹۰
۷۰	د غوښو کالان	۹۱
۷۱	تشی وعدی	۹۲
۷۲	د زمږی زور	۹۳

شماره	عنوان	مخ
۷۳	تشی کلی	۹۴
۷۴	سنگوت	۹۵
۷۵	په او بنکو غسل	۹۷
۷۶	هرزه و ابنه	۹۸
۷۷	رشتنی سران	۹۹
۷۸	ترلی زنه	۱۰۰
۷۹	ورانی	۱۰۲
۸۰	مندوبنا	۱۰۴
۸۱	دال خور	۱۰۵
۸۲	گرم سرد	۱۰۶
۸۳	خوبزی مندل دی	۱۰۷
۸۴	ترشا تالی	۱۰۸
۸۵	زری سکی	۱۰۹
۸۶	غوبنی او وینستان	۱۱۰
۸۷	دعشاقوستر مجلس	۱۱۱
۸۸	دخزانی بالون	۱۱۲
۸۹	حنی ورکه ده	۱۱۴
۹۰	دهمت خواړه	۱۱۵
۹۱	دکندهار میوی	۱۱۶

شماره	عنوان	مخ
۹۲	خیری گرابی	۱۱۷
۹۳	شلغم	۱۱۸
۹۴	دنیستی چاره ساز	۱۱۹
۹۵	توغندی راتوغوی	۱۲۰
۹۶	د غلومله	۱۲۱
۹۷	د شیطان لینگته	۱۲۲
۹۸	اخلاقی بنایینت	۱۲۳
۹۹	پرنډل سوی غله	۱۲۴
۱۰۰	غواره سوه	۱۲۵
۱۰۱	دمرو سترگو خواره	۱۲۶
۱۰۲	د سولی طرفدار	۱۲۷
۱۰۳	پتی کربزی	۱۲۸

بسم الله الرحمن الرحيم

لویه خدایه

تول صفات می ستامنی پاک ربه	عقیده به می هیچ نسی مذب ذبه
ته قوی بی. ته قهاری. ته جباری	پناه غوارم ستاله قهره له غضبه
ستاپه امر په فرمان چی عمل نه وی	دهنور ژوندون وکله له اخ و به
بنده گان دی سوه سرکینه ستاله امر	داسلام کلمه تش باسی دل به
بنده گان دی حان ته نور بنده گا غوار	فرعونی مزاج پیدا له دی سببه
دناحق خونریزی تا منع کری	روی گردان سوه له قرآن له مذهبه
د روپو په حب کی شپه او روح اخته	پیروی حرام اموال له دروه در به
ته دانایی. ته بینایی. ته بصیری	ته آگاهی دی د سرکینود مطلبه
د عاجزه بنده گانو ناره واوره	د شیطان پرد سیسروی کره اغلبه

امید واره د هدایت عبد الهادی دی
چی حضور ته و دریری باد که

مبارك عليه السلام

نبوت د محمد پر نام تمام دی	د اسلام دین پر نړی علی الدوام دی
هر حدیث یی د اُمت د پاره دُر دی	د اُمت له خوا پرده درود، سلام دی
چی پیرود محمدوی تل به بنادوی	د مرید سره د پیر هسی انعام دی
که پر لاری در رسول هر څوک ره سی	و هغو ته د هر چا تل احترام دی
پیغامونه پیغمبر را وره در بښه	مجموعه د آیتو در ب کلام دی
شپه او ورځ دواړه پیدا دده در ویه	زموږ له خوا درود سلام په صبح شام دی
په اُمت یی نن ورځ څه بلاده گډه	کُشت خون د خصومت د انتقام دی
ستاله قوله ستاد لار رو گردان سوه	ورته ایښی دښمنانو لومه دام دی
زړونه ستاله محبت څخه خاسو	حب د عیش دی، در وړو د مقام دی
یو دبله مو منان دی سره وروڼه	څه سوه پښینچی د وروڼو قتل عام دی

پخته گان لا شفاعت ته منتظر دی
که ریشا سو گنهار عقل یی خام دی

بيسواڊي

جامعہ کبني چي سوادوي روڀنڀائي وي
بيسواده جامعہ کبني تاريخي وي
په ليک لوست سره کمال ته څوڪ رسږي
چي نه علم، نه کمال وٺا پوهي وي
علم فرض دي هم پرزاو هم پرښخه
په رشتيا که څوڪ پابند قرآني وي
هرلوسترنگي په دنيا او دين خبري
چه سوادنه وي ژوند خوشي ناداوي
په تياره شپه کي څوڪ شي نسي ليد
په رڼا وځ کي دسترگو بينايي وي
جهالت کي دلور تيا مخه وي بنده
په پوهي کي گام، په گام کي ترقي وي

په ظلت کی له هر چاوی لاره ورکه
یو د بل سره ډکی خوری گمراهی وی
سواد والو ته می داسی پیشنهادی
که په زړو کی محبت لری دوستی و
چی په ژوند کی یو همنوعه باسواد کړی
په جهان کی به احمای بیسواد وی

ترانه

وطن بن کار غواری زحمت اوزیار غواری
رائی لاسونه سره ور کرو خپل وطن کې و آباد په خپل ملی اتحاد
پوهه تعلیم چې مووی عقل تصمیم چې مووی
اود خوانی قوت ملگری و حتماً به یو بناد په خپل ملی اتحاد
تر بور گلوی به پر یږدو او حان ، حانی به پر یږدو
یو مو وطن یو دی هدف او مشترک مو مقاد په خپل ملی اتحاد
تشی خبری شعار او بی عمله افکار
بی نیچی و بی ثمره . اقتصادوی برباد په خپل ملی اتحاد
که پر شتیاسره کار ته هر افغان سی تیار
د جمهوری تربیغ لاند به کې و جوړ اقتصاد په خپل ملی اتحاد

زیرہ لاسونہ

سره ورکری یو بل ته دو حدت لاس
دوروری برادری دا خوت لاس

چی دسولی آواز پورته سی هر کنج کی
نماد هغویه تانید کی دا وچت لاس

چه بی وزله ضعیفان تر لاسو نیسی
هسی لاس وی دهمت اود قوت لاس

لاس هغدی چی په پاک کار کی اخته وی

نه چتل دچور رشوت یا خیانت لاس

خدای را کړی دی سم لاس دکار پاره

ولی کور و نیسویل ته سلامت لاس

زردانی وی په زیرو، زیرو لاسو کی

وبه نه ویننی خوک پوست. دمنفعت لاس

هغه وخت به موبز و رنځپږولوړ منزل ته

که سوقطع دد بنمن دد خالت لاس

ربه تاته می لاس پورته په دعادی

دریشا لاس کری د خیر برکت لاس

غیر پہ غبر

افغانانو غبر پہ غبر کے مشورے لکھ ورونہ یوہورار بل برادر سے
 دھیواد و آبادی تہ یو نظر سی پہ دک تو گہ پر موجود و ستر زور سے
 کہ رشتیا پہ دکڑی کے ژوندون غوار کے
 کہ رشتیا و دک حالت تہ بدلون غوار کے
 سرہ یو سی یو وجود متحد سی د موجود جنگ ختمید و تہ مجاہد سے
 ہسی نہ چی و رور و رور سر ضد د خوبی د پارہ ہاند و کرے ممد سے
 بوری خوشی کرے خطائی کرے د غار
 یوم پر غارہ کرے و دانی کرے و مجارے
 پروطن باندی مینو افغانانو ای حزبیانو مجاہد قومندانانو
 ای پستون، تاجک، ازبک، هزار ^{گانو} ای دیول افغانستان و خوانانو
 کہ جلا جلا روان یا محوہ کبری ^{ست}
 د جنگو پہ تاریکیو کی ور کبری

توليد نسته داوطن په جنگ برباد كې بنه پوهېږي چي گډوډ موقتصاد د كې
د گرانې شخړه هر كې داد كې فريادي د تاريخ لاكله داسي ل چاپه ياد كې

په يوه كوله دودى بل ته احتياج يو

لا تر خوبه بند د فقر په مزاج يو

موز د فقر په دودى كله مريږو موز د بل په ليلامى كله پوتېږو

په خبرو په چرتو كله چا غيږو بلکه وړخ په وړخ تردغه لانيږو

اوس لستورا غښتل موز ته په كار كې

و كارو ته ملا تړل موز ته په كار كې

دار لسلام

وهغوته تل دخلگو احترام وی

چی دی ستړی په خد سره مدام وی

په دوستی کې چې ملت ته خیا کری

هسی خلک بیا په خلکو کې بدنام وی

په پیسو چې بدنای اخله و خان ته

داسی خلک بیا د عقل د خواخام وی

خدایه وار و ته توفیق د خد ورکړی

چی دهر سر تر مخ عالی مقام وی

افغانانو ته دربه هسی غوار م

چی زموږ گران افغانستان دار لسلام وی

زه ریشایم دهغی ورځی په طمع

چی په سوله کې ژوندون د بخا عام وی

اعتراف

نوهرو مرو به دوی لره فایده سم	ماویل زه که دملت نماینده سم
اوس چی دکتالارته را علم نادیده سم	مالیدلی هلته بد حال وود خلکو
بی له دکچی په شخصی کارواخته سم	هیخ می نه وکره دخپل اولس دیار
دازه و ترسیالانوس ماند ه سم	زما همرو لخی چتک پرخ روان دک
خونصاچی پوره نوکس رفته سم	په امید سره و دی تالارته را سم

روح می تیره په دود کو پو معاکه ش
 چي خوڪ حال را پو بنسته نو گنگوره سم
 داو لس می هیش غو بنستنی پوره نگره
 چي و خپل عمل ته گورم شر منده سم
 یا بابل دخپل اولس په مخ کې پریم
 یا باید چي تیر تر خپله عقیده سم
 زما په خیال چي دغه دواړه نامعقول
 بنه به داو کچی پر حق لار ورنده سم

۱۵ د حوت ۱۳۶۸

د زړه خبری

یودی دخولی بل د زړه خبری
 یود مسؤل بل دواړه خبری

د زړه خبری هر حای کله کیږی
 دانه دی هر حای د پانډله خبری

سترگی پر حق باید چی پستی نسی

له ژونده پس نه کوی صبره خبری

بعضی خبر و هر څوک نه پوهیږي

لکه په خوب کی دبیده خبری

بعضی خبری بی ویلو دخولی

خلک پوهیږي چی دی څه خبری

په زړه کی هر سړی په هر څه وکپوه

نسی کول څوک په خوله خبری

خبری اوس په اشارو سره سو

یادگونی یاد دی د غله خبری

ریشا نا ولی منډه خوله نیولی

ته راته وکړه یو څه بڼه خبری

خیلواکی

اتوښته داسد د آزادۍ وړځ زموږ د گران افغانستان خپلواکۍ
 د سرتېرو سربازانو سربازۍ وړځ د افغان اولس د یارونیک نامې وړځ
 پرموږ فرض ده د خپل گران هیواد ته
 همیشه به یې ساتو موږ له دښمنه
 موږی زیره ورا تل قهرمانانو افغانانو، سربازانو، ملالیانو
 ای د ټولو ضعیفانو مرستیالانو د هیواد د حفاظت پیره دارانو
 په نامه مو او لسونه افتخار کړی
 هیوادوال مو تل خدمت انتظار کړی
 یاست روان د عدالت پر لار مغرور خوندي کړی مو وطن د بل چور
 خلوی مو د جنگ پر میدان توره آفرین دی موږ دی نسی پر تابدور
 ستاد توری تر شپول لاندی ټول مجدد
 فولادی سددی جوړ کړی پر خپل حد

ته خېستن د لوړ مورال عاھت يي منل سوي په غيړت په شجايي عت
 مدافع دخپل هيواد د حریت يي ټينگ ساتونکي د ضعيف د شفقت
 بري ستادي هم په سوله هم په جنگ
 بيگانه له ميانخه وړاي سي په دردنگ
 خوا افغان د غوږ به نمانځل کړي تيريکي به يوا بل ته ويل کړي
 منل سوي افغانان به منل کړي خپل واکي به تر ابده ساتل کړي
 داسي هوډه کړي هر سرباز افسرده
 ددوي هوډه او مړانه د باورده

۱۳۶۸

۲۸ اسد کابل

کندهار
 ۴ دحمل ۱۳۶۷

اشرف البلاد کندهار

کندهار له سو هغه ښکلی کندها	هر سړی یی غمزه دی خوارزار
خلک ټوله وار خطا ښی الوته	لاسه اندگرزی نه کسب سته نه کار
خوښبوی د گلونه راځی شام ته	د بارو تو بوی وړکړی دی اهار
د انار و باغ په وینو او به سوی	حکله زړه د وینو د کدانا ر
میله یان په جنازو پسې رهی د	حنی پاته سوی میلی د شالمار
د سپرو غزلو برغ اوریدانسم	د توپ برغ دی د ټانکو نو غرو مبه ها
هک پک ناست د بے غم خوږ ستره	هر ساعت د کمرگی په انتظار
د اکانی په موز د چاد خواخه کیږی	چا جوړکړی دی پر خلکو د انا تار
پښتنی بیباک چاکری بوری وراری	کم نارتسی یی اولاد کړی تار مار

راسی درو نو آينده ته فکر و کړو
 د خپل پلار اود نیکه وطن آباد کړو
 یو د بل ته دور وری لاسونه ورکړه
 چی موسر و خپل اولاد ته کښته نوی
 د هر چا د پاره لوی مسو لیت دی
 انسانان په آرامی کی پورته کېږی
 لاس تر زنه کښینستل نو ژگناه ده
 د احمد، اود هر ویس له قبره دا ښخ
 که په خپل میاځو کی تاسه جوړ راسی
 موږ و تاسی ته یوڅه فکر په کار
 خپل کوڅه بازار بیا وروسته ټوله
 زه و تاته، ته و ماته مدد کار
 راته پاته دغه مینه ده د پلاس
 چی دا کړوبی کنده والی بیا کړ اعمار
 په جنگو کی خویا پورت وی یا و غوزار
 باید نن وړځ حرکت وی زموږ شعا
 پورته کېږی چی موږ ډیر یو بقیع اس
 نو بابا، نیکه مو دواړه کړه ازار

د بابا، اود نیکه ښخ تاشیری دو
 چی ریشا سوو دی شعرته وادار

کندهار
 ۴ حمل ۱۳۶۷

اتمه دمارچ

پرهغو بنجو هزارخه سلام دی
 سر مویت ددو کستر و کارنامو ته
 آرزوی حریت پر اسارت وه
 پردی لاری قربانی کړه خپل سرونه
 خونړی وکدغه ورځ به نماخل کړک
 چی بنځمونه نن خپل حقوق رسیرک
 دانری ټوله په بنځوده ودانه
 مور روزلی کاشفین، مخترعین د
 نوی حق دی چی و دوی ته درناو کړک
 بنځی وایی مور به هله یو خوشحاله
 چی یی کړی آزادی لره قیام دی
 ځکه دوی لره حاصل عالی مقام دی
 دا خواهش یی د بشر دپاره عام دی
 مگر پاته یی د تل دپاره نام دی
 پرا تم د مارچ یی جشن تل مدام د
 خوددوی قهرماد دوی مرام د
 واولاد ته یی خدمت په صبح شام د
 تر ابد پوری دغه کار نا تمام دی
 همیشه دوی ته تعظیم دی احترام د
 چی د جنگ په ټول بشر کی اختتام د

موز دسولی پلوی کړ وپه پزی کښی
 زموز د ټول جهان د بنځودا پیغام

۳۰ د دلولی
 ۱۳۶۶

روڪ ويل

چارهلي جي درگاهه ڇاپه نوك وڪ	دھنڀرخ وهل بايد په سوڪ وڪ
جي په پته د بنمنی دخلگو کانديڪ	وهنوته جوابونه بايد روڪ وڪ
ڪه بدی د خپلو ورونوهر چاغو	ورلويد دي ودوته د زړه دوڪ وڪ
اوبنيگني دهنوع کي بي غو بنستي	هسي خلگ په نري کبني نيك سلوڪ وڪ
که پخوله و مسلمان لاري د ڪفر	وه نيولي داسي خلگ بيا مشڪوڪ وڪ
که عمل بي دگھنار سره يونه وو	دوی د خپلو اولسود خواستروڪ وڪ
نيکو ڪارته جي په بدسترگه گوري	خانجابه داسري روند وياچوڪ وڪ

ريشاهه وخت د سيال سره سمپري

جي د خان تپي ورکري تحرك وي

داسلحو دیومان

دکارگر دلاس تناکو ته چی خپرسم
تر نظری نری واره خراغان سی

چی دغور ورونه راباسی په منگولو
داسی زورته انسانان پاته حیراسی

د فولاد ته چی بی در کړه ورونه
د سپوږمۍ ته یی سفر په یوه آن س

هم د محکې په شکم کی په سرعت چی
داوې پر مخ هم تگ ورته آسان سی

خواهشات د انسانانو په پوره دی
که د جنگ پر خای په کار کی شریکاسی

د توپک پر خای که یوم پراوړه داخله
توله وری به د لوبی په امان سی

دبندی خولی چه خاشی په دبستو کی
طراوت سی خوشبویي رنگه گلان سی
پیش رفتونه تردی نور لایر ممکن دی
که تانگونه، راکینه موتهوان سی
وبشرقه به وافر سی نعمتونه
اسلحی که ټوله ویتلی یومان سی

۱۷ د جدی ۱۳۶۶

گيلہ من نازو کري

وطن والو پر وطن خه مصيبت دي ورونه. ورونه سر وژني هلاکت دي
 راکيونه، بمباري دمرگ و وژوبله دغه ټوله ډيره ديود حالت دي
 لاس تر زنه کښينستل موبه ته گشا^{ډه} دهر چا پر غاړه دروند مسؤليت دي
 نيايد چي دومري سوبې تفاوته چي پردي حال وايو خير خيريت دي
 ديو شو کسانو ژوند که مستريح وک تاسو وينې پر غموڅه قيامت دي
 د دکتل وک اوضاع ته جايز ندي خداي رشتيا چي هر سر من ملات^{مت} دي
 دا وطن آباد ول له موبه غواړي راځي ورونو چي نن وخت د حرکت دي
 په لمړي سرک د سولي راوستل دي بيا دغه رنگ اتحاد په صداقت دي
 هسي نېچي زه پښتون يا هزاره يم يا تاجک، ازبک، بلوڅ، يا بل ملت دي
 ټول په گډه د دځاو رکښتياو^ن په ديو والي کي ډير خيراو برکت دي
 د خبرو وخت اوس ند وخت دکار د عمل دي. وخت د خلکو د خد^{مت} دي
 که موبه ټوله لاس په لاس کمره ورکړو حتما جوړ زمونږ ديو استرقت دي

داقوت چي استعمال سي په اعمار کي خانخاد ايرانه هيواد جنت دي
 بايد اوس لافکروسي آينده ته که نه پاته اولادو ته خجال دي
 نازو کړي به لازموزخه گيله من کي اوس نو وياست ورونوڅه مصلحت
 که دمرگ په انتظار کي ورته ناستيو دابيا کله دافغاړلس غيرت دي

دسليم عقل پير چي سو به تر ده
 دريشاپه خيال چي دغه منفعت دي

۲۶ د حوت ۱۳۶۸

داسلحو وزن

سنگین بار پروت دبش پرولی باندے
 دابارونه . نه دورونه تحمل دے
 انسانان داسلحو تر وزن لاندی
 ملتونه تردی بار لاندی مرژواندے
 دنجات پد امید هینبی سترگے گورے
 شاو خواتوری دود زنی سرے لمبی دے
 حگرونه په سرو وینودی لری
 خورخوبه تر سلاح لاند چختان دے
 که سلاح . لویی، پوهی، انیساری
 دهمنوع پر حزین آواز غور کسیندے
 په خیل کور کی چی آرام ژوند کی ویا ته
 دسروا دینکو بهید و گاز اسلحه
 عدالت دی چی هم نوع و خوشیا

حوت
 ۱۳۶۴

دبی وزلو، وېزو تېرو بے وسانو

دهو ساز وند و دپاره نخ په وړاندی

سورسڪ وٺيان ڪ

په نري ڪبني چي داهرشي دخورك دي
ڪچالو، دي ڪه رومي، دي ڪه پالڪ دي
ڪه غم دي ڪه اوربشي جواردي
ڪه ميوي، ڪه ترڪاري ده ڪه مرچڪ دي
دغه واره دبزرگرد لاس محصول دي
شپه او ورخ وزراعت ته ولاړ ڪلڪ دي
زموږ دژوند آرامي دپاره ڪارڪري
بيل پلاس ڪه خوشي ڪري يي توپڪ دي
ڇيلي نلري په پښتو پيٽكي په سرڪي
خيږي گرابي پريانډله ولاړه ڪلڪ دي
مگر بل ته يي رنگين سترخان خپور ڪري
دده مخ ته ڪلڪ سورسڪ دزور وٺيان دي

باید موزدد هقانانو ممنون اوسو
 هردهقان چي وکپښتون دککه اړیک دی
 زه ریشاد کروندگرومنت باریم
 احترام می هر بزگرت یکلایک دک

۳۰ سنبله ۱۳۶۷

دروند او مرگ ډاکتران

نه پوهیږم چي دا کم انسانیت د ۷ کمه پوهه ده کم عقل څه حکمت دک
 وبشپړه راغلی څه غفلت دی چي پر مخ دتبا هی بشریت دی
 ورونه، ورونه سره وژنی هلاکت دی
 دابیا څنگه وروړگلوی او اخوت دی

مڪروڊونه دي ڪشفيري چي مرڪنڊ
 زراعت تقويه ڪيري چي مرڪنڊ
 داروگان ورته جوڙي چي مرڪنڊ
 نورهم ڊير مصارف ڪيري چي مرڪنڊ
 ژوند، اصلي هدف، صحت ي ضرورت

نودمرڪ اوڊاسني تخه نفرت دے
 بل طرف دانسان مرڪنڊ ته اسلجي دے
 ڪشت خون دانسان مرڪنڊ لڙه پلي دے
 قتل عام ته زرو بم طياري دي
 دهر چا تخه دمرڪ وسلي پرتي دے
 تباهي ته دنيا ترن ڊيم نوبت دي
 آيا دغه نو خدمت او عدالت دي

انسانانو ولي لارده درخه ورڪه
 خه بدی ده په آرام ژوند ڪه ورورڪه
 رلي گوري هموعانو ته په سپكه
 چي په جنگ سوره پرخلگوسه ڏهه
 خوپه سوله ڪه دهر چا منفعت دے

بيا و جنگ او دنهي ته خه حاجت دے
 ڪه رشتيا خوك دبشر بنيگني غور ڪه رشتيا خوك جو رو وراويچار ڪه رشتيا خوك خلاصو خلکو ته غا
 خوپه سوله ڪه رسپر چاري وار ڪه رشتيا خوك خلاصو خلکو ته غا
 ژوند يواخي ورورگلي سوله وحدت دے
 او ڪه نه بشر تردي په فلاکت دي

غوارم سوله چي و ټينگه په دنيا کي انسانان نه وي نښتي په بلا کي
عداوت د ښښي نه وي په هيڅ چا دور وړ روحیه ټينگه و هر چا کي
دغه عين علميت معقوليت د. او که نه
نور وړند موخوشي جهالت دی

۵ سنبله ۱۳۶۰

کابل

دلمر رڼا

د پسرلي گلونه تل غواړم ځکه هیواد سمسور ول غواړم
 د تاریکي اود ظلمت د کنده دلمر رڼا ته راو تل غواړم
 دغه لوی دلی خوریدلی اولس پورته کیدل اولویدل غواړم
 چي افغانان ټول وی په جمع جوړ هرو لایت لکه کابل غواړم
 که څوک ملت ته خیانت کوی دوی له صحنې تڅه ایستل غواړم
 پاسته لاسونه زه نور نه چوم زیږه لاسونه پچیدل غواړم
 د جنگ په اور کی اوسیدل تر کله د سرو گلانو اوسیدل غواړم
 افغانستان د افغانانو کور افغانان واړه رابلل غواړم
 چي خپلي محلي خپل پتي آباد کړي دوز و شور مو مړیدل غواړم
 ریشایي نه غواړی خوښی و^نحاله
 هر څوک خوښی ته رسیدل غواړم

بی بی سی

کندهار

۲۸ حوت ۱۳۶۶

چی می کله اوریدلی بی بی سی ده
 په ترخه ژبه کوی خوږ خبر
 دخبرو په پالش کی ده ماهره
 دبل گتی کله نیسی په نظر کی
 آزادی یی نه خوښیری و بل چاته
 نوکان جنگوی چی دوه پرله اختوی
 دجنگو خبری ډیری په خوندوایی
 سری لمبی ورلره ښه گل هوسی ده

شاید بل چا تر ما ښه وی پیژندلی

ماریشا خو کړی هسی بررسی ده

داغلی

لکه ناوی هره درخته ده ولا ره زرغون شالی پی دی پر سهسکه ی^ه
 وای راخه آشنایه ماته نورمه ژاره حان راو باسه له هغه سره اها ره
 تر سایه لاندی به ناستی و لاس تر غار^ه
 پوراینه دی دژوند له ماخه غواره
 پلوه کمي د خوبزو، خوبو و میرو د^ک هم دنالو، زردالو، هم دمنودی
 ماساتلی ستادپاره په بلگود^ک وبغل ته می شین رود دشناو ب^ک
 زما پر شاو خولخه بنکلی منظره ده
 چه ته نیی زما پر سر د غم اره ده
 ولی نه راخی زما تللی مسافره چی دی واورمه شپیلی خوربه سن^د
 هله و ناخم به بن کی زوره وره په هر خرخ کی میو و پاشم شکره
 یم ولا ره ستارا تگ ته انتظاره
 زر راخه زما و طرف لره بی خا^ه

ڪه ته هلتہ وڌنخ پوست می وچیرے بناخ لری زیری دحیا برگ می ریری
 داتاره وجود می سوخی ایری کیڙے اره کیڙے، درے کیڙے، یاماتیڙی
 ولی نہ راخی له ما تخه بییری
 او که ته زما په بنایست سره شریږی
 همزولانی هم ولاړی یاران تللی دری له خپلو معشوقه نگرزے غلی
 چی راغلی هم بناغلی هم آغلی چی خوک پاته دے حتما چاد داغلی
 پلونه بنوروم ستا و خواته
 هله راسه ژرو ماته ژرو ماته

۷ حمل ۱۳۶۹

رقعہ

پہ جنگو کی گشت خون و خرابی و یو دہل تھخہ نفرت وی دہنمنی وی
 پہ بنجمنو او پچینا نو بے گدی سری لمبی و تودودان و حیرانی و
 سوہراتہ کالہ پہ دکانو رین کے تیرکھ راسی اوس دکانو دوروری برادر و
 پہ جنگو کی وکٹاوان ہیخ گتہ نہ و خوبہ سولہ کی خوبی و خوشحالی و
 خور و خوبہ سکہ ورونہ مسرور و لاتر کلہ بہ دوری . در بدری و
 خوابدی پریر و راجی خیل کلی کور خور و خوبہ خوابدی مسافری و

اوس باید دہان اولاد غمونہ و خورو
 کہ مقصد موآرام ژوند اوہو ستاوی

پٽ لاس

سکه ورونه يودبله جنگوی څوک	يو دېل ته افغانان راپاروی څوک
آپلرونه نيکه گان موولی هيرسوه	د بابا هډونه نن ورځ خرڅوی څوک
تاريخی هستی مو واپه پردويو وسمه	تش کچکول مودرپه درکے گرزو څوک
افغانانولره تل ملی وحدت وو	پريوه اوبله خويای کشری څوک
پٽ لاسونه مومانع دا اعتلادی	که په دی مرموز حالت لځاپوه څوک
ترهرڅه ملی وحدت راته پکار دی	که اولاد يانازوکړی نازوی څوک
په يودالی کی قوت اوبرکت دی	ديورالی مافی ولی نړوی څوک

دریشا ويناوی واپه دزړه درد دی

خوار بسنکی ریشا ولی درد دی څوک

هيٺي سترگي

۱۳۶۴، ۶، ۱۵

په نري کي چي بلپري سره اورو نه
 دار هر چاته چي نن خپله مځکه سره ده
 بشرن ورځ تر بل هر وخت وار خطا ده
 کد ايمه صلح راسي و جهان ته
 داد تلو انسانانو آرزو ده
 دا کړه که و بشر لره کوره وه
 او که مري د جنگ لمبي سي په نړۍ کښي
 هغه وخت به موخو پرده کوله تر خوله ته
 لڅ لپر خلک به هغه وخت پوتيرې
 و هر چاته به کورونه هلته جوړ سي
 اوس به کور و د سرافو فيصلو ته
 ملياردونه خلق هيٺي سترگي کور
 ريشاهم د انتظار سترگي نيو له
 يالمبي راپورته کيږي شنه دودونه
 ويني . ويني يايي اوري خبرونه
 د بارو توپري يي رنگ کړه دماغونه
 هغه وخت به وي نري بنياسته گلونه
 چي نه جنگ نه د بښني و نه مرگونه
 نوبه خود اير کسکاه وکړست هډونه
 وي عوض يي سره غورځکه خراغونه
 په توپو کي چي گولي و خوري زنگونه
 چي د زغري پر حاکم جوړ کړي لباسونه
 چي نړيو، چپه کيږي، سنگرونه
 چي به گورو خان ته جوړ کړو که کورونه
 دلويانو کړي دسو له اميدونه
 چي به و خوري لکري که نعمتونه

د تاراك عمر

زړه می چوی له غمو نوڅه چاره کړم خپل خوږ من زړه کم طبیب لره ښکار کړم
 هر وړځ نوی دردونه راته پېښ د ۷ تحمل نسته ځان څرنگ اداره کړم
 مصیبت پر مصیبت راباندی اوری یوه وړځ به د زړه وینی فواره کړم
 مخامخ وچاته حال نسیم ویلای د گونگی پشان خبر په اشاره کړم
 خدایه تمی وژ غوره له دغه حاله بل وچاته له دی درد څخه ناره کړم
 ته د ټولوبی چاره و وچاره سازي زه بد بڅه دی تر ټولو بیچاره کړم
 وریشاته دی قوت د وینا پاته
 په ځانی توان د هغو مړه بیکاره کړم

بي خائنه هيواد

چي د خلکو تر مابين خوشحالي وي په هيواد کي په يوه زړه اها لي وي
 ديوه هدف پر لوري حرکت وي په کارو کي يو بدل سره سيا وي
 مشران د هيواد والو په خدمت کښي حاکمان وي که قاضي وکړي
 چي د خان گتي تر بل تر گټو جاري په ملت کي د هغو مقام عالي وي
 او که حب د خان خاني خود پرستي مسایل په هغه خاکي بخالي وي
 خدايه مريد ته هسي بنه رهبر اراکه^ن چي په زړه کي يه تنها اولس پال وي

زه ريشايم د هغی ورځي په طمع

چي وطن د خاينينو خه خال وے

توره دربه

لوری دی ژوری نیمه شپه ده لاره ورکه ده
لورد موره ورکه ده دزوی ورکه مورکه ده
لوبه ده یخنی ده دمزله خوری موختم سو
نورله دی حالت دهر چاپه رزه که کرکه ده
توره دربیله ده درانده پشان لیدانسم
آزرم آوازونه چی دخلکو مکه، مکه ده
خُمخ ته ره ییم خومزله ته رسیدانسم
دیریم ستری سوی گوره پاته خونه محله ده
ژرکه سهارنسوا دلمرو رانگی خیری نسو
پوه سی مزله والوچی خبره موغره که ده

ولاره بلبلان د باغه و تل خزان را غلی
 ناسته د بنا خلی پر سر پره کی تره چو غله ده
 خونه په تاریخ کی په درانه تول تلل سوی ده
 نن می د در بنیت پله تر هره سیاله سپکه ده
 هر وخت که رناسوه د تروزی پيچول لیر سو
 هغوخت په وړاندی دریشا خفاسته چا تیکه ده

رنخوړ حال

رنخوړ زړگي می د صحت په امید
له ډیره ضعفه د قوت په امید
درنگ زردی چاته کتلی نسیم
له خجالته د عزت په امید
عمر په فقر گدائی کی تیر سو
لامی د بښمن دی د زلت په امید
هرڅه می بایلل د صبا د پاره
د وېځ قبول سو د جنت په امید
تسو وعدو د یرنا امیده کړمه
یم د وعدو د صداقت په امید
رنخوړ حالت به می ترڅوړو کلوی
یم د جوړوالی د نعمت په امید
خدایه ژر تیری کړی رنخوړی ورځی
د محمد د شفاعت په امید

دوصال خيال

خوکلوی می دیار مینه چاته داد کرم
په کم دول به حاصل دزرگی مراد کرم
په خیالوکی د جانان دوصال پایم
که داهم نوی په خشی زرگی بناد کرم
آشنا نسته تنها مینیی رایا ته
سرشکومه شپه او رُخ داد فریاد کرم
خوکل می غور پر کرز ونه ایردی کانه سو
نه پوهیرم چی حال چاته پیش نهاد کرم
لولپه سم سره لمبه سم په فرقت کے
دوصال دشپی حالونہ چی رایاد کرم
زما په مرگ کی یو خه خوشی زیاتیری
په خپل مرگ به زه دیار خوشی ایزاد کرم
زه دی و مرم خوجانان دی په خندا سی
په دی توگه به خپل لنډ د ژوند میعاد کرم
که په آه سره د خولی خوکل آبادیری
زه ریشابه په خپل آه جهن آباد کرم

بي امامه جماعت

چي مسجد وي مقتديان وي امام نه و
 په کاږه مغزي چي گوزي سکه و روڼه
 دا کورنه دي چي يواځي کلکيان وي
 تش سترخوان چي د چاڅ لره هوار
 که پراته وه د بابا په کنډ واله که
 چي کارونه هرځای پاته وي نيمگري
 که درواغ وي د وعدو خلاف ورزي
 درېو او د مقام پايښت خو ورځي
 مدام د بل جوال ته چي وي سترگي
 منافع چي وي د عامر پکښي نفېښتي
 په هرځای کي چي کارو ته زمينه ده
 چي د مرگ پر لور وي هڅې غوره نه ده
 پلشرف ته دنړۍ که يي پام نه وي

پرونی اونئی شعرونہ

نہ سپورمی د آسمان ناوی . نہ بی ستوری قنڈیلان دی
ستوری پتہ سولہ پہ خروسکو . د سپورمی پر مخ دودان دی
نہ بشکاریزی سپن بشرئی . دی پہ سپن کفن کی نقبنتی
آھو چشمہ پتی سترگی . نارنجی بی بارخو گان دی
نہ سری شندی جام د میو . نہ شین خال پرتندی باندی
شدان تور لکھ سکارہ سورہ . نہ تندی وینی بہاندی
نہ شور کی دآب شاروستہ . نہ ورمی دسہارستایم
سوی ولی د وینو د کے . دور و ستو غونبوہ بیان دی
کہ پونہ کی دچنارورو . کہ آرازورد بلبلو
دبی وزلو غلبلی سوری . آوازونہ تہولہ ساندی
زہرونہ سخت سورہ تردبرہ . قصاوت ادبیرحمی سورہ
خلک گوری ہیبنی سترگی . پہ خیل خان پوری حیران دی

شین چمن موهدیری سوی . شکوفی ورزید لی
هیخ بنایست دگلو نسته . باغ وان ندری خزان دی
ژوندون واره درد غم دی . بی فریاده بل خه نسته
دقلم په ژبه حکه دریشا اشعار چالان دی

دمزله خوبيان

ولاری قافلی چی له هغو خڅه ترشاشی
پورته سه دخوبه ترشاپاته پرید یاشی
لیری کړه برستن دی د خپل حایه حرکت وکړه
ژرځه وړاندی مخ ته په تدبیر چی وار خطاشی
وینس سه را ولاړ سه وخت د خوب او د غفلت نه
شاوخوا ته کوره پام کړه چی نابیناشی
توله عمر تیر دی په غفلت بی پروایی کی سو
نن باید و حال او آینده ته بی پرواشی
بیابه ارمانونه کړی کاروان به درځه تللی و
سوح درته پکاردی دکاروان خڅه جلاشی
نن د قافلی د لمړی توب خه پاته سوی بی
خان دی کړه وځ ته چی د شاوخوا ته راشی

هر حای په منزله کی د پښتو پاته وگدان لټا^ن
ته پدی سفر کی هوښ کوه بی دست پانسی

غواړم د جرس پشان چی وینن کړم د منزله خوښا^ن
ته هم په سفر کی ریشا پاته تر بل چانسی

پہ لس هاوہرہ ورُح مری

افغانان وارہ ددی خاوری زامن دی
 داخوړکي په آخر کی تباہی ده
 دژوندون دپاره هیتخ کاری و نکر
 هرچا خان لره بل کړی دی اوړونه
 په د مخه کی دیرتینگ ملی وحدت وو
 اختیارات دافغانو دخپل خان دی
 دمیدان فولونه حکه دومره دیرسوه
 داوولاد اوآینده غمی ونه خوړ
 خود مور په غیر کی یرد بله خوری
 هیتخ امید پکښی کی نسته دبری
 په سووکسان په هره ورُح کی مری
 پخوایو حای به را اټول ده پرنفری
 بیگانه اوس جوړوی د نفاق سری
 د بنمن غواری دوی وندر کړی لکه وری
 چی هیتخ یم په میاخ کی نلری رینی
 دورور سرخوری دوی فقط لکه مکر

که یواځی دخپل خان په غم کی ډوب وو

ریشا غواره دهغو خخه دوری

د زړه خوږ

شوخ کتلي عادتاً د مرگ پيغام دی
ماد مړو کتو اخستی بل الهام دی

صبر، صبر که کوم حال بستريری
بی صبری بیاد تاجدار تر مخ قیام دی

زما د خوږ زړگی دار و قاصد رانه وړه

زما د رنخ دار و دیار د لبو جام دی

غمازان زمونږ یارانې ته پږه غوصه دی

و فراق ته یې ترلی مدام لام دی

رقیبانو د خپل یاره نیگانه کړم

که نه یار خو قبلونکی د سلام دی

درد مندانه می ملامت نه بولی خلکو

د بی درد و پږه نژد هر عاشق بدنام دی

دې دردته د عشق دردڅه معلومېږي

ولی عقل يې د عشق په کار کې خام دی

خوږ د زړه لری ریشاچی بستری دی
چه پوښتنې ته څوک راسی وای ز کام دی

تاراج

چي يې کښيښودی پر سردشاهی تاج

هغه دم سوه عاشقان چور و تاراج

رقیبانو چی خوږ یار له ما جلا کړی

که نه کله وود یار هسی مزاج

دورنگ دروازی زما پر مخ تری
 چي دیار و مخ ته و کرم احتجاج
 هغه وخت به په دیدن د جانان موم^ن
 که له دره غمازان سر له اخراج
 خويي پوست د غمازانو نه و کبلی
 جوړی کړی پی تسمی نه وی سراج
 تر هغو پوری به گرز م په بیابان^ن کی
 په هستی کی به یم بل چاته احتجاج
 که خواره شربت د وصل حاصل نسی
 دیشاد خوږ ونسته بل علاج

اړتيا

افغانان هر يو د حان ته وايي من
بل ته اړ دي هم په ستن هم په کفن

نږي تيل، نږي ډوډي، نږي دواسته
شامېخ ته دي پراته لغړېدن

ورته پاته ده هستي دنیکه گانو
اوس د بل پر ډيگدان گړزی مردن

چې د حان د چاروخت سي آرام کښني
ورځ و شپه يي بيگانه ته دويدن

اجنبیان يي دي خو واره خو غلوی
مگر دوی پخپله دي مُشتُ یخن

په سروبي رانيولی استقلال دی
خامباران يي خني غواړي په تومن

هو پنجه رزه کلن تاریخ یی پروت دی
 خوتر اوسیدی جوړنکی خپل وطن
 ریشا من نه غواړی خور د عقل غواړی
 چیی ژرسی و مقصد ته رسیدن

نامیدی

د ناخوالو بد بختیوی زړه شین	توله عمر می تیریری په ناوړین
زما پر صبر تحمل صد آفرین	همیشه مصائب و راته مخ وی
هر وخت وی هغه آتش هغه کاشین	یو غم خوره او زړه سوخته پیداسو
چاره سازه پیداسو زما مسکین	بد حالات می ورځ تربله بتریری
د امید په داروگانو کړم تسکین	د علاج دارو می ندی پیداسوی
بل ته ترخ ژوند خوښو خان ته شیرین	غور نسته خبی غوره زمانه ده
آینده ته ریشا خنګه سی خوشبین	نن د مرګ پر بستر پروت یم بی طیبه

پیرامه تکیه

زه دافغانانو ارتقا غوارم واده احتیاجات یی خانم غوارم
 زه داولسو تر میاغ ملی وحدت ټینگه ورورر گلوی صدق صفا غوارم
 سوله امنیت دی وی ورورر کی وی هر کار بیا دټولو په سلا غوارم
 عدل، عدالت غوارم انصاف غوارم ټول حقوق منلی دهر چا غوارم
 غوارم چی دبل ولاسته ارنیو خپل دلاس خواړه کور و غذا غوارم
 نوره پر توپک باندی تکیه عبث پس له دی پر یوم زه اتکا غوارم
 داد اولسو د زرو غوښتنی دی هر وخت هر عامل ټی بی بریا غوارم

لور مقامات هم عین وعدی لری

زه ریشاد دی وعدو وفا غوارم

ملل متحد

او مطلب يي نړۍ والو ته خدمت وي	که ملل متحد پر ستر قوت وي
هر تصميم يي د بشريه منفعت وي	کلک پابنده هميشه د خپل تصميم و
که رشتيايي د نامه پشان طاقت و	زموږ د ورنځ لره يي او بڼکي کافي ند
هر پر لکړه يي د بل په مصلحت وي	او که وي د اموئسسه د خو کسانو
دی لویانو ته به پاته نځالت وي	نړيوال به نو آخر لاس حنی منځي
زموږ ژوندون د د و له غرو پد زحمت و	موږ سوځېږ. و شپه و ورځ د جنگ پ
نور اکېسته به يي لوړ نوم حيثت وي	که افغان يي له دی اوره بهر نکړ
خصوصاً چي د پير محتاجه هو ملت و	بايد هميش ملت پر لولا رايله نکړي
د پردی تر شاپردی مداخلت و	داخلي نده موضوع د افغانانو

خنده ولي د لویانو بدنامی ده
خلاصول غواړه هر څوک چي ملامت و

د زوزانو بستر

که حیا له چانه ولاړه ځنی تښته د بی شرمه څه می کر که کیږی زښته
 سم سړی د ښو اعمالو معلوم یږی دیوال کوږ وی چی کړه یی کښیږ د څښته
 سړیتوب په قیمتی چوڅو کی نه وی سړیتوب دکه اخلاقو دار زښته
 پر بڼر نه محکه تخم نه شین کیږی څوک به وانه خلی حاصل له د څښته
 په هر رنگ جامه چی اغونډ کپوهیږم اندازه یی را معلومه ده د سکښته
 انسانان په انسانی خو بو درنیږی نه غوا یی غونډی د خیتی له درنښته
 تغافل یی دو عدو خلاف ورزی ده سومه پوه بیا حاجت نسته د نوښته
 د درد و چاره می هېڅ طبیب ونکړه علاج نه دی پر بستر له درده لغښته
 دریشا خوب دکسره څخه تللی
 د زوزانو پر بستر پروت بی بالښته

دخرو سپاره

چه دکورساتندريان موکورتہ غلہ سوه

پدري کفن کبنان موتور ليمه سوه

دهرچاپه سرکي ټک دی دنا خوالو

هرڅه گډوډسوه چه دسرماغښه سوه

منطق نسته عدالت دکوره ووت

دظلمونو خلک خوړند په ويښته سوه

ملگري د حقيقي مسلمان پاته

يو دبله دفساد په لار کي مله سوه

په وينا وحق پرست پاک مسلمان وي

دبل حق ته دليوانو په شان سره سوه

په اصلي بڼه وهرچاته ښکاريږي

په بازار کي چي پرخره باندی سپاره سوه

کور و کلی خیل وطن سوخنی پاتہ

دجلاد چارہ چی بیاور تہ تیرہ سوہ

ریشامہ وہ عبث خیل دُر د سنگ

نن محلد صرافانو خہ سپرہ سوہ

دبل په فرمان

په دښترگو گاته کړولیدای نسو
راندۀ نه یوله پیر شرمه کتای نسو

په خپل قوم موډکی کړی هډیری دی
نور قبر ونه ځان ته کینو و تای نسو

په نړۍ کی په شرمو و شر میډلو
آینده په په تاریخ خودنمای نسو

ناپوهی ده چی خپل کور په اور کی سوځو
جهالت کی به مالک د خپل سرای نسو

که موخپلی شتمنی خوشی بارلی
بیا به بل ځل په ټول عمر بډای نسو

دلته هلته که دبل په فرمان او بسو
نوبه هیڅ وخت صاحبان د خپل ځا^{نسو}

څه پام وکی افغانانو محوه کیږی
که تیریو ته نن ټکی دیای نسو

نڅ ته گوره ریشا کندی ته ورلویږی
هغه وخت به بیاله کندو تای نسو

دخت گریدل

روح بیپوده په غرید و تیریری
شپه د ژر په اورید و تیریری
عمر د بل د بورید و د پاره
د بل په ناز په بورید و تیریری
خان مو هیر کړیدی د ناز خوچی مو
تر کندهار تر اوسید و تیریری
په رموگه سوه بی زړسوی قصابان
صبحی دنس په خړید و تیریری
د غم لښکری زما وخت ته راځی
خوښی دخت په گرید و تیریری
د زیره خواله لره ملگری نسته
یاران د لاس په بنورید و تیریری
د طغیانی دریاب له تله خفه
خونی څپی په خړید و تیریری
دریشا خوار خنډه خوښی تللی ده
وروستی شیبی په خورید و تیریری

غٽ بوس

ٻه ظاهره ڇي وي غٽ مابين بوس راغوزا ٻيڙي ڪه هر خونہ وي پندو
 ڇي پرسد انسانو تجارت ڪري شرافتي وي خرڇ ڪري به فلوس
 ڪه دپاسه دمردار لائين ٻه تلابن وو هسي ڪاردي دڪار ڪه ياد ٿيوس
 دبادار پر ڇا ڇي پيني دنو ڪڇ ڪري تر داهسي سري نسته بل چايلو
 چاته شل گوني اوڙه تل ذخيره و ڇوڪ ٻه ڪور ڪي نه لري گوله سبو
 دمريض علاج گولي ڪيسول دارو و نه رغي ٻي ٻه گوليو دڪار طوس
 ڇي مرض ٻر بدو و اوڻبت ٻي فايدي هر دارو هره نسخہ دجالينوس
 لوغو غاسي ٻه مظلومو ڇوڪلو ڪڍه ڇي ڀنڪاره سي دظالم تورخ منجوس
 ٻه پٽ نخ سره ٻي مخ ته تيريد مه زماد عشق دزهره ضريائي ڪه محسوس

ريشا خوار د ژوند ناخوالو راگردي ڪر
 اوس مخي دزنده گي ڇه دي مايوس

پر ملاخم

ولی نه یم دسیالانوسره سم
 ماد بل په کار کی دخل ندی کړی
 جوړوم بل ته مافی پنځه پوریزه
 خپل می هیردی مناقب دپرو وایم
 ورور ته جگه غاړه نیسم مگر بل ته
 گډوډی می ده دژوند سره ملگر
 زما درنځ طیبیان واره سوداگر سو
 معلوم یږي چی د بنین کړی دچم
 خبر نه یم چی پرڅه یمه متهم
 ما دپلار کندهالی کړی درهم برهم
 په توصیف سی ژبه وچه د قلم
 یم له ډیره احترامه پر ملاخم
 ورځنی کار ځکه ندی منظم
 د علاج می نه ډاکتر سته نه مرهم

نور هرڅوک د عدالت ترخ بری سوه
 خواره بښنکی ریشا سو په هر چا گرم

ونگه ونگه

بل ی پاری ورورته په جنگ سره
موز نابودوی په هر نیرنگ سره

یو افغان یی خو حایه ویشلی دی
هر یو یی رنگ کړی په بل رنگ سره
ساندی دی بغاری سړی کرې دی
دړکی په زانگو کی په غورخنگ سره

گوري مور وپلارته ژبه نلری
داسی ورته وایی په ونک، ونک سره
داهیواد نیکو درته سپارلی دی
وی ساتی تر موز پور په ننگ سره

مه پرېز دی وموز ته آینده بدي
یوسی متحد سی په دې دنگ سره
ستاسی په یوالی کښی بقاده زموز
وایاست دوروری آهنگ په شیرنگ سره

مادماشوم پرحال ژړا راغله
زړه دریشاوسوپه سوخنگ سره

دېل تر گټو چار

چي د ژوند د بنسټاد يو طلبگار سوم
پسي ولاړم د پردوسره بيگار سوم
ما ويل زه به خپل ټبر ته گټي راوړم
گټدوي نسوم دېل تر گټو چار سوم
دوړو رغوبني مي اولاد ته نفقه کړي
صد افسوس چي د جلا پښاخونکارسوم
په دوستي کي يي ووځاه راته کيندلي
لور کتل مي نابو بړه پکښي غوزار سوم
خوراک نسته د زړه وينې مي خورک دي
ورځ تربله بتريرم تار و نار سوم
خو تر خوبه وږي پروت يم په اره دي
دير کلونه په اميد په انتظار سوم
اوس اميد په ناميدي سره بدل سو
زه ريشاد زندگي څخه بيزار سوم

دشنوخته دك زړه

زړه دشنوخته شخه دك	كلچ پروت لاندی تر تللك
د تللك تر چولو گورم	خلك مخ ته خي چي ك
زه د بل چاپه فرمان يم	بل را كړی دك توپك
د تصميم واك می د بل دی	حیران گورمه هك پك
مور په خپله گوله نه يم	د پره دو غواړم كو مك
دان خه كافی را وسوی	دا خه چاری د فلک
په لوړ ارز به ارزیدم	اوس خر خیر مده په كك

دریشاد زړه پر زخم

هر گری لوی بی نمك

د نفاق تخم

په لمری سرکی اولس کړه سره بیل ورسته، ورستی تقسیم کړه خیل پر خیل
 د نفاق تخمونه وشنده په دوی کی بیایي وروسته خیل مقصد ته کړه ورگیل
 حکومت کول به د پیره لته آسان و چې د لوقو موتر میاڅوی تیل ما تیل
 نن د دکپالسی اصل تطبیقېزی چې نه کورسته، نه د وک نه لر و تیل
 افغانان که پر جلا لار و روان و و د بنمن ته خوشا و دوی ته جیل
 بی پروالی و افغان ته امان نسته خوک به نگرې دیو والی قوت ایل
 ماریشا بله نسخه هیش پیدا نکره
 که هر خوی کړی جهاپسی غلیل

د نفاق امبور

يا به د اهيواد په سرو وینو کور
هر ضعیف به د قوت خاوند کړي چور

تور پرونی به پر سروی د تور سرو
کور وکلی به پر خلگروى تنور

سوی کرې غلبلی به وی په گدی
ترکوڅی به کسوی د موره لور

بی توپک څخه به بله ژبه نه وی
سکه وروښه به اخته وی په فتور

يا به ټوله د ملي وحدت د پاره
د نفاق ریسې را کاږی په امبور

او ملي وحدت به هم په صداقت وي
صرف خوښی د هرافغان به و منظور

هغه وخت به ریشا وړایي بیشکه
افغانان اوس ترقی کوی ضرور

نوری بالای

خرلس کاله دافغان وینی سوی سوی

دبنت وبنار نیولی دی دغو بنوبوی

سوی کرزی دی په هر کاله کی گډی

پر مرغی دلور، وخور، دپلار و زوی

قل عام ته داکټونه واری کیږی

چاونه مادخدای د کلام روی

انسانان دی دخپل ورور دینو تږی

کله وی دانسانانو هسی خوی

هسی دیر قصی القلب جلاصفته

دورور مرگ بولی فقط لکه دسوی

ترن پوری ددی ټولو بد بختیو

هیڅ څوک نسوه دې و زلو مرستندو

دارای د کور هستی یی واره چور کړه

هغو چور کړه چی ددوی وساتندوی

پر ریشاچی ختیر سودی ختیر سو

گوره خد بلاوی سته لاپیش روی

مشترك تصميم

اعوذ بالله من الشيطان الرجيم
 چي خدمت دخلت الله به صدا كرت
 حق تعاليٰ چي سامندوي وي نشين
 هغه نه وي پراعمالو خپل بنديم
 خود ټولو مشترك نه وي تصميم
 هلته چاري د دولت وښه تنظيم
 پكښي واړه اوسيدونكي د سپيم
 بايد نسي پريو خو حصو تقسيم
 د فردا مسؤليت تر نن عظيم
 دي لازم چي نيمگړتياوي كړي تريم
 ريشاته هم خپله ونډه كړه ترسره
 كه لري دخلگو درد عقل سليم

نيڪوڪاران

صداقت جي وي دڇاڌر وند اساس

نيڪوڪار سڀري لري دهر چا پاس

نه کاذب وي، نه خاين، نه خود پرسته

وي پوئيلي داخلا قوپه لباس

زير سراندي لري د خلکو خد متگار

مستقيم جي پردغه خوابي هراس

حق حاڪم بولي دهڻچ چا پروا نڪري

دبديوده ته نه لوي ڀري وسواس

چل پردي ته پيه يوه سترکه کاته ڪري

ضعيفان ترلاسونيسي خير الناس

په ڪم خواب او په اطلس نه بنيائسته ڪي

بنيائسته توب ڏکني ڪيو په ڪر پاس

جامعه کي هسي خلڪ تل ڪيتمن وي

په قول عمر به ونه ويني افلاس

هسي خلڪ پر ملت باند ڏير گران و ڪي هر سڀري يي ڪيبنوي پر چوڪي پاس

دريشاپه ژوند کي دغه آرزوده ڪي نصيب يي دنيا ڪانو وي اجلاس

دو طرفه چال

داخاکي کره پر ماد اور کوره
سوځوي می دشمنی هره موره

خلگورلی لیونی اوبه چنبلی

گوره کم گوره ورکری ده توره

چی خپل ورور په زړه زخمی یایي کباکې

پرزخموي دوروی نمک شوره

خدای دی داسی مشران چاله ورنگر

چی یوه خواد ژوند نه وی په پوره

داسطرنج له دوی څه څوک نسی گټی
 چی ددواړو خواوو چال کړی په موره
 څه گناه لرمه ای عدالت خوا هو
 مسلمان یم نه کافر یم نه گوره
 چی شیرین ژوند دی په ماکور تیغ
 ته مستو ته لاوړا چوی بوره
 په اومه شعر کی کله شیرینی وی
 دریشا شعر تر اوسه دی غوره

دگيدري لکي

ورکوي وعدی هرچاته غوري غور
بيا پرلاری اچولي يي ڪرور
که پيدا دترقي فکر سوچاته
وهفته پيدا ڪيري ڀيري اڀري
مرگ، اورڙبلي، چورتالاته اجازه
ورته خلاصی شاوخواڊي ٿوله تري
چی له تايي هرڇه يورڊه لويه لاره
په خوله ورکي درته ڪوري ٿڙڙ
حماقت دي چي ڇوڪر بل ته قرباسي
بياي ورسته پر قبر وکنيڙ دي لکري
هوبنياران بايد پچل او فريب تيرون
په لکي يي خطانه وزي دگيدري
دبڻمن نه غواري ريشاڇي ته لوراڻي
لاپرسردی اوروي داور سنگري

خوشمیری

ولی هره ورخ پیدادی نری شخړی
پر ناحقه ولی کیږی دونه مری
که غزاوه خو پر کفر غلبه سوه
اوس پر خه دی غاری شنی کالی گدې
بیا پر خه شی اوسنی ورستی جنگه دې
ایا خور لس کاله نه یو د جنگ سترې
پرون ټوله واسلام ته جنگیدلو
سره یوړه د بنی دامت غږې
بندی غاری تر ملت پوری پریو
سربه خرنګه راوباسو تر پری
دملت رضاخوښی او خوشحالی ده
هسی نه چی لګوی په مخ خپری

بل علت دنور جنگو دپاره نسته
ياچو کي ده يا خوشمېري دي خوشمېر

درحمت خلاند لمر وطن خپور کړه
پاکه ربه خني واخله توري تريري

د چوتی زندی

خنخیر پېچ يم په خنخیر کي دکوخیو
راته پلینه ده دخپلو بی با کیو

کشوی می دوری هیسته مایی واکه
یم تری دویښتانو به رسیو

علم پوهه هستی واره پر دویو وړه
سوم دال فقیر په درگی د پردیو

و دیدن ته بی خورا دیر تو رسیدم
په آخر کي سوم صاحب د دیدنیو

چی می سرسپاه درگاه کی نذرانہ دی

خہ حاجت دی بیاد نور و سردردیرو

خوانی نستہ شادابی راتخہ ولا

نہ راتخی خازہ گالان بیا پر غوتیرو

خوار کی ریشا پردی وخت دزرسوی د

مرگ تہی دچوتی گانوپہ زندیرو

خير نه گدري

لويه خدايه ستا پردي پراخه نړي

زما وغاړي ته لويده ده كړي

خه گناه لرم چي پروت يم په زندان كې

په لاسو كې اټكړي پښو كې بيړي

ژوندي واړه مأيوسي سرگرداني ده

نورې هم لاڅوكلوي هره گړي

يخ كلچه كوم پرشگلنه محكه پروت يـر

نه مړي سته، نه لرگي سته نه شپي

زمانې دخپله ځانديم شيرلي

وظايم ته بزدي خالونه بزدي دړي

طبيب نسته چي پر زخم مرهم كښيږدي

دوكتورين مي اوړوي پرسر تروړي

محكه ټول راته درياب ده. خوږې ابه

د خطر څپو اخستي ده بيړي

عمر واړه په اميد را باندې تير سو

دريشأ هغه خير نه گدري

رشوت خورته

که هر خومی کبه و تاته نوشته	ودی نه کبيله توبه پر گذشته
د حلالود حرامو تو پيرونکری	په مرداره دی فامیل که آغشته
گیر به نسی په ټول عمر سره هکه	سره نفبتي تا اوډ پتنگ رسته
په سوکه، سوکه دی ټول بیت المال لکه	په خارج کی دکې خان ته امباشته
خپل اولاد دی په مردار و غوښوونکي	د غریب اولاد دی پرینودنیم کشته
د بی وزلی مخ د لوړی مخه وچ سو	خوستان زیره په کریمانده خيسته
دا اولس به دی آخر ترستونی نسی	تکړی به دی پر سر، سر په میشته
د وجدان و قضاوت ته اوس یی پاته	عدالت دی وروسته کاندک سرشته

د ریشاشکایتونه خه فایده کړی

چی خورک در رشوت خوروی درو میشته

کندهار

د قوس ۱۰ ۱۳۴۲

سیاست

درواغان خلاف ورزی خطا یستل دی سیاست
په دوستی کی د بنمنی او تیرا یستل دی سیاست
هم غمخور. هم بشر دوسته خان په مکر نمایان
د بی وزلو پر حالت باندی ژړل دی سیاست
د غذا او د دوا مفت کو مکنه یو طرف ته
بل طرف د سرو مرمیو او رول دی سیاست
آزادی دیموکراسی هم د قلم هم دبیاست
بیادغه رنگه دخلاصو خو لو گنډل دی سیاست
خپل اصلی بنه کی پټه دانظاروڅه دخلگو
په تغیر لباس د خان بنکاره کول دی سیاست
تجارت دی رانیول او خرڅول دی سیاست
د دالر و د کلا د روټولول دی سیاست
په هر ډول چی مقصد لاس ته درځی ډډه ونکړی
به هر قسم د قسمو خپله کول دی سیاست
مگر برخلاف اصل سیاست گټه د اولس ده
د اولس په درد غم کی گډیدل دی سیاست

زور موټر نوی ډریور

پر جلوباندي یی ناست نوی ډریو	بی بریکه غورازه پتلیس موټر
توری خړوسکی دودی ئی تسلسر	مخ پر لوره پورته کېږی کمزور یږی
که هرڅونه کړی دباواکسلیټر	مخ پر لوره ختای نسی زوری وخت
ډنډه پنچ سوبی فایډ ککلیسر	پر شوه شاته را ئی اوسرعت اخله
پردی حال هم خپل ځان بولی زوړوړ	مگر بیایي هم شله ناقص ډریور د
ژوند بدلېږی په مرگی دمسافر	دسپرلیو په زړه یوالله خبر دی
خو غوږ نه نیسی ډریوری پر خبر	په باد کی دسپرلیو کر کچودی
دانو چانس دی زکندن چی سی اختر	یو امید سټیچی یو پوست پان یی تکیه
ډیر بد بخت به وی ددی بس پاسنجر	بی بریکه غورازه پتلیس موټر کی

که چانس آله دی موټره سالم ووت
پر ریشاده چی خیرات کاندی سخوندر

پیتاغ

زړه می حکم د ژوند و نه مخه تنگ دی

اوریدلی می نن بیا د خطر زنگ دی

تر نظری شنه باغونه تورسکاره سو

زړه د اورسکرو ته سولایه سو خنګد

ننه په اوبنکو نه په آه سره سړیږی

دو تو کا بوی نسته په غور خنګ دی

شاوخوا کی یو زړه روانده پیدا سو

پر مر غوی مهربان کله پلنګ دی

په پیتاغ په مانور و سوم زیر خانی ته

په دی کار کی می د بنمن زبسته زرنګد

د انسان په سترگو خوک نه راته گوری

دی انسان ته عقل فکر تللی منګ دی

گوره خه شی به لا نور و ته پینېږی

اوس ریشاد زیر خانی پر خوله ملنګد

بی تاثیرہ پوخ تعوید

پرفریادی ولی حوڪ نہ نیسی غور
 آیاندہ مر م نیسی یحٰنی خد سبز
 مہرہ ژوندی پیران می تول ونگولہ
 بی تاثیرہ پوخ تعوید معبود دروز
 دیوی دودی قیمت تر سلو جگ سو
 ہر ما بنام غرمہ رانیسم پنچہ شپہ
 شنوا غور نہستہ چی ناری کرم ہفتہ
 پہ کپور کی خامخاوی دمرگ غبر
 دنیست منود ہست منوشکایت
 دنادار اود داراپہ کور کی بزوز
 ہر خہ ولارہ دحلا لوتخہ خلاص سوا
 اوس وبل تہ حلالیرم لکہ مہز

ریشا خنگہ پدی حال کی آرام اوسی
 چی وی گدہ واویلا پہ خوان و گبر

ماخائن پيڙندلي دي

ديراسانه چپه کيڙي وچه درخته لويول دنونڀال وي خوراسخته
هغه پاس دي چي ديش ورهني ٿڌ دمرو سيالي کوه نبي د بخته
په روندو کي ئي هيٺ قدر ورنگر پس له مرگي پي پسر دروخته
وخت د حج. ياد مانجه. روز معلوم فرض کله ادا کيڙي بي له وخته
پاچهان که تحت وتاج لري سپاهم خامخا راشوه کيڙي به له تخته
هرسري په خپل عمل پيڙندل کيڙي ماخائن دي پيڙلي لادوخته
کي بي اوس کور په سوچ سره توډيږ بيا به بل وخت تر سهاره پرووي تخته

بختور دي چي دخلکو خد متگارو

پوريشا بد بخته اوس د ډېر ناوخته

اختر

سږ. وماته مه راځي په لوی اختر
 همسایه می کوراشغال کړی سرخوډ
 زه پردایي ډاگه کی پروت حق حیرانیم
 نه بگړی سته نه موچنی نه پرونی
 داختر نقل کلي دچا پیاد د ۷
 اختر ونه دهغودی چی پر کوردی
 چی لری برند کالی نری لنگیانی
 ماته مه وایاست اختر دی مبارکسه
 زما په شان د غمزده اختر به خوی
 ماته مه راځي ما پریر. دی په غموکی
 نا جوړی زوی می دلونزی په بغارو
 زمرز په کور کی د شکنی دیگلی لانسټه
 پر کور نه یم نه تو شک سته نه تهر
 زما توری یی کو تر م کړه پر بهر
 لور. وزوی گزری پر کلی در پردر
 نه زاړه نه موبنورولی نه بهتر
 جیب خالی دی خه مونه لری پدر
 دیگ یی پوخ وی او په جیب کی ډالر
 بی نکریچوی لاسونه وی احمر
 له ما وپوښتني دردونه د خگر
 چی خپل کورته ور تلای نسی پر گذر
 چی تنها پروت یم د شگو پر بستر
 هر گری دی ورته پینس د مرگه خطر
 دکباب بویان دی پورته لرو بر

دحرامواضحی حلالوی دوی بیادخدایه عرض غواپه محشر
 داختر واجب تکبیروی حنی پاته دانسان پر مرگ وای الله اکبر
 ماته مه وایاست تبریک سبز په اختر حکه زمونږ په کورکی دی غم دپسر
 هغه وخت به روغې ونه تبریکې و په هیواد کې چی خطر نه وی دسر
 ریشا نسته خوشحالی غمجن اختر دی
 ولی ټوله خلک دی خون جگر

خه به راوړی

مور موشپي سباکوی ترلوی سهار	وړخ کړی تیره درانگ له انتظاره
دیر فراق دخپل اولاد زغملی نسی	وبیر یزه درخمی زړه د آزاره
با خبر اچي ستاسی بنار هغه بنارند	کلی گروپ دی سرکان لکه شدیاره
هیواد واره هدیری دی کنډ والی د	د قبر وخنډ په وینوده گلناره
غلبلی دی سوی کړې دی بلغا	د برین زړه وال لاوباسی کوکاره
باغ سکاره سوانسانا پکښی کباب شو	راسی وگوری چی خوړ دی گنهاره
که گروپ سوی وطن گوری یو وار گور	پښی زهیر کړی یو خل تر خپل دیاره
په راتلو کی به ته خه در سره راوړی	کار آمد به وی که خوشی نابکاره
آیا ته به د غرب وړ راوړی و مور ته	که سوچه افغانیت به وی نامداره
ته به راوړی د مایکل جکسن فلمونه	که د خان د آرایش لویه هنداره
د عصری مود فیشن سنگاری بکس	که سامان د نړیدلی کور د پاره
خپله ژبه . به دی هیره که پیادوی	که به یی د مورنی ژبی بیزاره
بیاته د کی پیالی اخلی تشری یی	یاد خټو کاسی وړی برادر واره

بیابہ ہم شب نشینی و سکور قص
 پر میز و بہ ہر خہ غواہی پرتیارہ
 کہ مطلب دی درانگ دلتہ ہوس
 بیا ہفہ حای درتہ بنہ بولم نسما
 اوکہ غواہی کند والی دگری آبادی
 نورادرومہ دبی وزلو خدمتگارہ
 دھیواد خدمت گاران بولو وطن تہ
 پردی سخت وخت یو کو ملکہ امید
 پیریشا غریب کی نوروس توان نستہ
 بی دعا و دغہ خربیتہ اشعارہ

د عصر تابلو

پرچوکات يي سکليستونه او هډوکي
 د سرو کوپړۍ دى هم پکښې کار سو
 کلي لغړۍ لاس وپښې جلا پرتې دي
 لږ مونږه راوتلي دنسو دى
 خوکه په وينوکې پراته د ساختلي
 د سرو وينو تالابونه ليدل کېږي
 تورى خړوسکي شنه د ودان رالپورته
 نارينه يي قتل گاه ته بيول کېږي
 لور د بامه خان را اچوى کوچي ته
 داد عصر د وحشت غمه تابلوده
 لوى ساحر د غه نقشه ده طرحه کړي
 د ماهر نقاش په لاس ده سازه سو
 ملياردونه دالرونه پر مصرف سو
 دکړۍ له مخه د غطراح واخله
 هرباد رده چې ليدلى داتابلوده
 په مابين کې د سرو غوښو پخو کې
 دکوڅي وينستان پراته دى توکي توکي
 د ونډې پشان دى غوښې نوکي نوکي
 چا کولى خپلې پخېلې په پټو کې
 خورو مورې وايي ساندى وهى کوکې
 دوچتيا ژر بدن اچوى خورکي
 د سکر وټو باران و سوځل زړو کې
 مور په خونه کې خورپټه په پستو کې
 د مور غېږې ته خان اچوى وروکې
 په ليدويي د بيناسترگي سى چوکې
 چي يي د ومرې تايږ پروت د پټه جادو کې
 د تشويق پر تخا بايد سى سوکې موکې
 بشر دوست ته يي ارزش ندى دډکې
 چي مرگي يي دکاله مينه جارو کې
 په غضب سره خبرې کوي روکې

دیوان مخ تہ پرتہ دغہ تابلوہ مگرندی پیدوی شرمندوی
 پیدی باب کی قطعی فیصلہ نگری دوی دہری اچولی پہ کدیوی
 پیدوی دزرہ خوب ریشاپٹین سو
 ہسی رنخ تہ علاج نشتہ پہ داروی

غافل شيانه

په غارو کي وی خوشحاله حیوانان	لور منزل و حیوانانوته قفس دی
پر شندل استراحت کوی غوايان	له باغو څخه یی زوروی طبیعتی
دغه خوی دغه خصلت لږ بمان	تر بناروی کندی والی وی دیر څو شپي
د غافل شيانه رڼه خور شرمنښان	درمی ساتنه هر وخت په شپاوی
په رگونو کي چی ولری جریان	د انسان د وینه هلمته لور قیمت دی
چی جلا، جلا پرتی وی پرمیدان	نهی وینی نه یی غوښی د ارزش د
انسان هغه چی افکاری د انسان	ظاهری انسانیت انسان توب ند

نن نړی ده د وحشت پر خوا ورډیره
وریشا خوار ته سور وند لکه زندان

چوکی حملة که

کپه وینیر هیواد آبادید لای
اوس به موبز لره وای خاوره سه غورجکه
په رشتیا که آزادی دیمو کراسی وای
توله خلگ راوتله دلتکه
که پښتون، تاجک، هزاره چوکیانی غوار
دا آواز هم پورته کپری داز بکه
مشرتب لره هر خوک تا کل کید آسی
هسی نده چی په زور چوکی حملة که
خوتر خوبه موبز دبل و لاس ته گورو
مفتنه ورکوی خوک ببل ته نمکه
اسلحی او مشوری او کومکونه
داسی خوشی وریانندی بی درکه
امید و اودروا غانور ايساو کرو
بله خوله درشتیانسته بی ترپکه
چی ریشاد توره بخته شکایت کړی
خولوی دلی بی پرسرده توره تکه

د غوښو گلان

اوسنی شعرونه. نه دی گلداستی د ښاخلي پر سر پر تي غوښي درستی
 د ښکلا توصیفی نه راځي پر ژبه ټوله محوه د ښایښت سولي هستی
 خولي سوي منځه څخه خندا نه جوړ شاعرونه ستایي خدا و د پستی
 وچي زامی سره لاسونه لایا دیبری دوچ خولي شنډی کله و پستی
 د سالم عقل خښتن پر حقه لارځي ناسالم اوړی چپه ته دراستی
 پراوهری تاریولي یی لاسونه لایي نه و اچاوه خان د درستی
 لوکېلي ته گڼي باید جارو وړی چي یی تینگی درېښو و تانستی
 د زخمی سره لازم احتیاط پکار چي پر ښخه سلاخی وی تر دستی
 ریشا سپینه، سپینه وایي و هر چاته
 یوه وړخ به دی وی سری شوله مستی

تشی وعدی

وعدی هغه چي وفاور باندوسي هسي نه چي هيڅ عمل باندی ونسي
 چي خبره يي خبروي هغه کس دڪ په گرانبت کي دهر چا دسترگوکسي
 که دچلي وعدی بلي خواته واوښت دهغو حيا په سترگو کي اوبه سي
 پروعهه چي نه دريږي دروغجن دڪ دروغجن سري په مثل دڪ سسي
 که دسوسپنا اوښ په دروغ باره دکاذب سري وکوزن دغو مبسي
 ريشايتنگ دی پر خبره باندی اوسه
 چي وعدی چاته ورنگري هسي خوشي

د زمري زور

ومزله ته ژر رسېږي د آس سپور هميشه وي د پښو پاټه پياده گور
 تر سيالانو پاټيدل بي همتي ده حكه نه دي دهغو پښني دري خاور
 هلته رنگارنگ گلان شنه دي پر مخكه مگر زمونږ مخكي دي تور كلكه سكور
 هلته شني وني ولاړي طراوت دي دلته شني درختي سوځيږي لاپه اور
 هلته ويږي د خندانو ډكي خولي ډكې دلته غم دي د ژر اهر خوك نسكور
 هلته هيڅ تشويش د مال و د خان^{نسته} دلته مرگ دي امنيت نسته د كور
 ولي هرڅه هلته سته او موږ محروم يو هلته ډير پيشرفت به و سي تر د كور
 ريشانسې رسيداي هغه هدف ته
 چي په مخ كي دي وي خنډ د زمري زور

تشی کلی

خوبی نستیمه پلپتده دشی
ورخ دمیروسره نم ترهدیری

خوك لاس سره اخلی دسرپه پری کیدو
خوك ماغزه خوری تشی پاته سی کلی
چادیلاردقبر شگه بی حای نکره
چادیلارپر شخته واخستی درنی

دسی مرغ مرغه ماده بولمه کوته
نوری نگیری زره لوغزه غواشیدی
طلایی هگی به زاغ کله ورنگیری
کهپه و خوری کبابونه یا کفتی

لوگوله چی خوك یی نسی هضمه ولا
لازم نده چی په دکی وی کوی

لوگولی لره هغو مره کومی بښایی
نېچی ژړی کړی لحد لره نزدی
دریشا خورک شوله ده او پرده ده
لای هم پر ککری کیږی نینی

سنگوت

د بیلتون لمبو کړم خای پر خای مکوټ
تاره په تل کی پروت یم لکه سخوټ
راست، چپ خورمه پر مخ د غم خپیری
اولادونه راته ژاړی په رنگت

پر ما باندی کری وُج پہ گرم تیر پیری
 دشی پروت دبیری کنج کی یم سنگوت
 بیگانه وومی خیلوان راخه پردی کپه
 اشنایان چی پر ما راسی مخ کری پت
 نامیدی کی امیدونه واره غرق سوه
 دبنادیو امید پاته نسو کورت
 سرخ رویی پہ رنگ زردی سره بدل سو
 لکه مری پرکت پروت یمه کت مت
 چی عاشق دیار د مخ آئینی ته گور
 سی نیم جانہ پوره نه وی روغ رمب
 زما خوازه یاران سوه وړک په وطنو کی
 ریشا پاته سرتنها گروی خت

په اوښکو غسل

جائزنده چي په اوښکو غسل راكړي
يامي پس له مرگه خاورو ته دعا كړي

پر پاتامي مه كښيني مه ولاړيږي
كه دوستان ياست په ښاد كي مي نڅا كړي

پس له مرگه چي هرڅو نه مهربان ياست
خداي خبر چي دروندوني پوراد اكرې

وميت ته دامام اجتماع مخ د ځ
له ژوندو خځه مخ وگرزوي شا كړي

ماته مه بنياست د غم صحنې پاتاوي
محفلونه راښكاره ډك له خندا كړي

مور غسولونه كړو دوينو په حمام كي

محاسب وايي چي زده مو استجا كړي

د خوښي په كار كي هريوسي مخكښه
كه په قول او خبره دريشأ كړي

هرزه وابنه

رانده کله سی لیدای بنایست د گلو
کانه نسی اوریدای ریزد بلبلو
دگلانوسره هرڅوک لری مینه
زوزان نه دی دبل کاربيله سوځلو
په هرکبنت کي چي هرزه وابنه راشنه سی
له رینوڅخه لایق دی دریبلو
هرمرض لره جلا دواډاکترسته
دقوم رنځ کله جوړیږي په بدلو
پرکله چي یی دژړندی پل خرڅیږي
هسی حال وچاته نه دی دزغملو
نامحرم که تردیوال سرکړی راپورته
بی پوښتنی هغه سردی دکوټلو
ستادشعرمشتریان ریشاپرلاردی
اوس یی نسته خریدارد رانیولو

رشتيني سران

خدايه دابه کم ساعت وی
 محبت زړوکی پيدا سی
 چي عقلونه سرته وړی
 اولسونه یو نظر سی

جهالت دمغزو ووز ۷
 عدالت پرچوکی کښینی
 علمیت سی وردننه
 دژوندون دلا ره بر ۷

چی درزه خونه صفاسی
 انسانی خصلت حاکم سی
 تاریکه ورکه رڼاسی
 آسوده ټوله بشر سی

نه غمونه نه غوصی وی
 دزندیور ۷ پری و ۷
 نه دجنگ تودی لمبی و
 مشران مودبار ۷ ۷

دهنی ورځی په طمع
 هوښیاران وی سره جمع
 چه اسباب دجنگ ۷ ۷ منع
 وړک دسرو مال خطر ۷ ۷

دنری دبنخونردی
حال دهرچاہ بہتر سے

داغوبنتنی دبشردی
کپی دغہ خواست قبول سر

پہ خواری پہ مصیبت کے
نو ریشابہ گزوبرسی

نن انسان دی پہ ذلت کے
کہ سران سولہ رشتینی

تہلی زنہ

دسر و پر یکید و تہ جویری سوی بہانی
ہجرت کی بنخوم خپلی مغزنی خزانہ

داوبنکو ارتباط می لائتر اس پور جا رکد
لہرمہ سلسلی داوبنکو یارتہ دردانے

خوشبخت وه چي ڀيس بي قراڻت پڙ ڪندن سو
 دهغو حال به ڇه وي چي پڙ ڪوته ويرانى
 په مايي دهنڌارودالانونه ڄان ته جور ڪره
 پرمائي گروبي ڪري. خپلي نمجنى زير خانى
 زه وڙي پا ته سوم ده واولاد ته گردن بند ڪر
 دلاسى بي راڻه وايستى دگوتو زردانى
 سو
 جنڱ و سو. وطن و سو. ڇو فارڇوڪ شهيدا
 بل جنڱ ته سره اخلي دتش غره پر سردانى
 مرگي درته راڻي خونن سبائي معلوم نڌ
 تڙي زنه ڪنينه ريشا وايه ترانى

ورانی

تعمیر و ران دی سړک و ران د روغتون و ران
ملکب و ران، دبستان و ران پوهنتون و ران
مؤسسی که دولتی دی که شخصی دی
توله و رانی، نظام و ران دی قانون و ران
ورانی هره ورځ تربله ورځ ډیریر ۷
په و رانی کی نن یو ډیر تر پرون و ران
د افغان ته بد مرض دی ور لریږیږی
په تفاق په جدایی په بیلگون و ران
ظاهری و رانی هر څوک په سترگو ویني
چی ظاهر و ران دی هغومره درون و ران
په خپل لاس مو تباهی ده راوستلی؟
که په بله اشاره د ملعون و ران

هيڏي سڀني جي دٿاڻي ڇڏي خلاص ٿي
ترتاجڪ، اڙبڪ. شيعه، دي پښتون وڙا

هيواد وڙان، اقتصاد وڙان. اتحاد وڙاسو

لاٽر خود خود خواهي په جنون وڙان

وڙان، ويچار، پاشلي حال چي ريشاويني

خود به کاري په وڙان فڪر مضمون وڙان

مندوبنا

چي کارونه اجراء کيري په برچه عدالت کي دغه کاردی د پرکچه
 غوړیدښه بیا پر هغه باغ رانسی که سکاره یی سولی درختی او تشا
 د پیوند امید یی مه کوه هیڅکله که هنداره سی یو خل پارچه پارچه
 دهغه زوم اوس د نازوختونه تېر^{سوه} چي به خواښی وړلېږل ډکه خوښه
 مندوبنا لاخل کارونه منظم کړي د انسان تخه کاروران دی تر مورچه
 حرکت مخ ته مشکل دهغه چاوی چي تړلی وی د بنمن په تناوچه
 د غولاری بندول د حاکم کاردی چاته عرض کړي چي حاکم پوځوځه
 چي موسترگی وراوښتی هغه غله سوه
 ریشا اوس دی دا خبر وکړه سوچه

دال خور

ندر سیر زو په د توگه خپل مزل له
 اوس ولاړیو کښته سترگی دېل درته
 په خپل لاس سره موخپل له ^{پښت} ټیغه و
 شرم ندي چی اولاد دېل دال خور د
 آیا بیا به خپل یاران سره یوځای
 د دیوال څخه به وینی تو بزل کیر ۷
 پودی لازمو ډیر بر و نه وگاله له
 مال و سر مو و پردو ته و بایلله
 ترسکه ورو و مو پردی ښه و پاله له
 تللی نسی په پوره زړه خپل کاله له
 په هغه شان به راځی لکه چی تلله
 یاب به خښتی مو ښل کپړی دیوال له
 که خدای راوستی ریشا هغه شپي ورځی
 داتن لرگی به واچو داله له

گرم سرد

مرد هغه دي چي خيالات لري دمرد
نه چي کنډي ته دور ورناست وي نامرد

جامعه و مخ ته هله روان پري
چي په وړاندي حرکت وي د فرد فرد
دملت په مصائبو هغه پوه دي
چي موجود لري په زړه کي ملي درد
هره گوسه، هره تيره، هره سخره
نه خر خيري پردوکان لکه لاجورد
سرخ رويي په خون خوري نه پيدا کړي
خويي غم نه وي خوړلي درنگ زرد

هسي کړچ دي دد بنمن وخت ته برته
چي په اوراوپه اوبو سوگرم سرد
دريشاد ي د هغو مقام نصيب وي
چي هميش وي د مظلوم سره همدرد

خوبی پی میندلی دی

مخ را لگیدی دی روان بیم دتکر پرلور
کورتہ نگ مشکل سود بازار او گذر پرلور
ولی اکثر اونی اوبہ چنبلی دی
سمہ لارہ پاتہ پرکز وخی دسقر پرلور
ولی دومری ژر ظالم غماز مایوسہ کپا^{ست}یا
وصل کہ دیار غواری ورخی بہ دخطر پرلور
مہ نامیندہ کپہ ہر شپہ آخر سہار لری
تگ تہ ادامہ ورکہ پہ شپہ کی دسحر پرلور
مخی پرکز وچی پہ آخر کی گمرہان نسی
مخامخ وشی سمہ لارہ دگدر پرلور
خوک چی پہ غروب پسی مخی خامچاوری شپہ^{راچی}
ستری پی پوتی برنی چی خوک وگور دلمر پرلور
لکچی ریشا خلگو خوبی ہلتہ میندوی
خک حرکت دی مخ پہ وړاندی دہال پرلور

ترشاتیالی

دکلاوی سردی وړك سوی گوره څنگه به سی
عقل تمیز لادرك سوی گوره څنگه به سی
ترشاتیالی دی دپیشرفت لاری پی بندی سولی
دوړاندی تگ . وړ قلفك سوی گوره څنگه به سی
ونډی سوه خلاصه هرچا خپلی ، خپلی ونډی وړ
میدان په وینودكلك سوی گوره څنگه به سی
بابشی دپاسه اوس لاهم دخارتو ونه وهی
گارگه غوښتی ته خرڅك سوی گوره څنگه به سی
بدلار گاونډ تر مخك له لاندی دی نغمونه کبلی
دریښو کبڼو ته موزك سوی گوره څنگه به سی
واړینده ته ریشاړنگارنگ چورتونه وهی
فكري تیت وپرک سوی گوره څنگه به سی

زری سکی

دیوینان دد دبروپه دیربنت خوښ
دپر سد و پر سرودی په اوربنت خوښ
څوک دبری غورځوی سرورته نینۍ
څوک و خپل سرته دپروپه بالبت خوښ
څوک زری سکی په نووسکو ا خلی
یوپه نوو بل په هرڅونه زریبنت خوښ
پادشاهان دپادشاهی بقاوی غواری
دشاهی پایبنت یی تل دپښت پر پښت خو
دچا فخر وی چی ژر شیخ فانی س
خوښځمنی دی د عمر په کمبنت خوښ
درغتن کاری وبل چاته پری ایسې
استادان یی په غچی یادی په سکبنت خو
زه ریشاد لیونیو صحت غوړم
وهر چاته می سالم عقل دی زبنت خوښ

غوبنی او وېستان

بلوړین زړه کړسنگدل ریچی ریچی
پکېنی پروت دیار تصویر پارچی پارچی
سترگی تللی دی پارچی د تصویر وینی
خراغان مړه دی . پیش دواړه دریچی
پرهارونه دزړه ولی سوی ونکړی
نمکی اوبنکی پر خاشی له جوی چی
چی مین دزړه پرسرپه ویشتل کېږی
دخونی سترگړوی هسی توپنچی
زړگی یو واری غلبیل سوبیا لمبه سو
د اوس وړانگی د لایز روی که برچی
یو دریاب اوبنکی ولاری کړ سترگو
پرتور کانی تو یوم دولچی دولچی
دریشاد سترگو کسی جراحی کړی
غوبنی بیرته کړی وېستان پنخې پنخې

دعشاقوستر مجلس

چی دسترگو درگاه و ترم خلوت سی
دانشاسره صحبت می سلطنت سی

دجانان خیالونه راسی رانزدی سی

له مالیری تنهایی سی هم غربت سی

دیار خیال می له اذله په نصیب دی
په رنوسترگو د وصل دید فرقت سی

په خیالی وصل کی هیچ غمازان نسته

په شاهی دربار کی واره را اوچت سی

هغه وخت غمازان د پیر راته خنمیږ

چی رسوای کله مینه محبت سے

دعشاقوستر مجلس که کم وخت جوړ سو

دریشاد غلبوبه بی طاقت سے

دخزانی بالون

بيروني حالات خوريني هسي اور واخست درون
دکافرزره لايخيڙي کيي وليدي پوخ تون

په تيکهي چور اخستي نه بيريري نه شرميري
نن چي دومره گنهگار سو گنهگار نه ووپرون

داړه مار سوله سپن سترگي نه حيا لري نه وهم
اوس دد ځه زمانې غله په سپينه ورځ کوي شجون

کېرولارود ځه گير کړي د خلاصون لاره يي څه ده
راسي و بنياست پوهانو سمه لاره د سمون

تردي نور سپکاوي څه دي په نظر د عامو خاصو
چي جوال د خزانو و ځه په هوالکه بالون

چی قلم کاغذ را وا خلم زما مضمون گدله و دو سے
پرهغه کاغذ ترسیم سے دبد کار سری کارتون

دخیر نوزرود پارہ ریشا بلہ پاکي نسته
پہ اخلاص سرہ توبہ دہسی خیر و دہ صابون

حُنی ورکه ده

اقتصاد ملک شره سر مفلسی سوه
بی جگی سوری دهرشی . بی پرسی سوه
سرمایئ او ماغزه دواړه ورتله
پدی عین مفلسی کی بی کسی سوه
د تعلیم او تربیې مکتب ویران سوه
شاگردان یی غمزی سوه یا چرسی سوه
دچامینه دیوه مخه سپیره ده
چاته جوړه پر بهرگل هوسی سوه
افغانان دی شوپه شو د بل دلاسه
که یو خای سی نو بدله پالیسی سوه
ولی دومره و مرگی ته انتظار یاست
پرڅه پښینه و بشرته بی و سی سوه
د خپل خان چاره پخپله و کړی خلکو
دمسئولو لاره ورکه اساسی سوه

دهمت خواره

دپستی خواره دی کله دمر و خوښ
دپستی خواره لا ډیر دی دمر و خوښ
که غوایی ته شفتل ډیر پراخ رسیدله
بیا هم دی په ډک آخوړوی دپر و خوښ
پر پردی مال مسلمان تجاوز نکړی
داره ماره وی هر کله په دار و خوښ
دهمت خواره سړو ته دلذت دی
جناوړوی دمر دارو په خوړ و خوښ
واښان ته دسړو غوښی مړ داری
مردار خوړ چنچیان په غوښو دسړو خوښ
یو مېړی به رحم دل کس آزار نکړی
ظالمان دی د مظلوم په غوږ و خوښ
ریشان له دی موجود حاله په تنگ سو
تر داهسی ژوند په قبر دمر و خوښ

دکندهارمیوی

دمیوودی ساری نسته پرفانی هر سړی یی دخورك دی ارماني
 اناران دکندهار خوراپه نام دی پرنړی یی کله سته شنځا
 یو ویشته قسمه انگوران یی حاشا چی لا خربه وی له مانه پنهانی
 دچهار مغزو خوشبوی څده پر کینه منی منی یی نه لری ثانی
 دشلیلورنگ و خوندی یی بی مثاله خوندوری سره گرچه ارغوانی
 بیدانه توت یی لری خو صفتونه یو خواره. بل خوندور. بل پریوان
 دپنډانوداخر خبری مکره مگره چی سی آخرته خزانی
 ناک چی خولی لره ورور سیدار به بی غاښوته یی خورك په اسانی

په توصیف یی ریشا خورك کله مریزی
 چی د مخ ته یی پرتی نه وی آنی

خیری گرابی

باغ لرم باغچی لرم . رقم ، رقم میوی لرم
غوالرم رمی لرم . اوبسان گلی گلی لرم
خره لرم . غوایی لرم چرگان لرم بوزی لرم
کورت لرم . غوری لرم . مستی لرم شلومبی لرم
کورلرم . کلا لرم . تاریخ افتخارات لرم
قوم لرم . فرهنگ لرم . مسجد اوهدیر لرم
غرونه ، معدنونه ، خزان پکینی پرتی لرم
مُحکی شنه پتی لرم بهاندی سرچینی لرم
نوم لرم تبر لرم . خوانان لرمه واک لرم
ولی ؟ خیری گرابی دی کیس گولی گولی لرم
پوه م زما هستی ته بیگانه دوغلی کریدی
هوین کوه غلیمه چی اوس هم وینی تودی لرم

شلم

ای بی دوسته بی قریبه بے همد مه
نه دی وکړه له غمڅه لږ څه دمه
د بنادی خوږی دی لږ څه په خوله نکړی
شل غمونه دی ډیر ووهل پردمه
سپینه وړخ دی په تیاره سر له بدله
په تیاروکی بیر ه وی دمار لږمه
انسانی خصلت زمان دی وحشی کړی
انسانان واړه پیدای د آدمه
په ژوندونی یی لوی دلی تاثرین ته
پس له مرگه به دی کهه خواسی سمه
خود پاسه درحمت باران ونسی
نه شنه کړی وچه مخکې بی له نمه
نن یو ډیر و سیا بختیو راگیر کړی
ریشا ژرد روښنایی نلری تمه

د نیستی چاره ساز

دیر هستم و مه پرڅه سومر بی هستی
دوی کوی زما په هستی پر ماستی
مابه صدق لاس ور کړی وروډه ته
ده ونه درلودی پاس زما دراستی
اوس هم زه پر پخوانی قول ولاړ یم
مگر نه غواړمه بیا لاس د پسی
پر دامه کوه چی نن زه تېی دست یم
ژبه تیری سی پر مادا تنګ دستی
خو کي نه منی چی گوته پر ماشه وی
نور به نه وی په توپک خود پرستی
زه وه غواړا دلره تسلیم یم
چی په تش لاس ماتوی زبر دستی
ریشاداسی منتخب مشر تر ب غواړی
چی ملت ته چاره ساز سی د نیستی

توغندی راتوغوی

هم یی سکنی هم یی خان ته رغوی
خان اولاد دبل په غوښو چاغوی
خان د دوست په شان ښکاره کی په ظاهر
په عمل کی توغندی راتوغوی
مور وخور لویان د مخه ځنی ولاړه
ماشومان وایه یی وروسته چغوی
دهغه خوار د مرگی وروستی سلگی دی
لای بند پر بند په سره سیخ داغوی
سوی کبری دی په گدی توری بغي
خدا نا ترسیی لانور هم بوغوی
عملي بنی یی هر چاته خرگنده
مناسب نوم یی پیدا کړه لغوی
ریشا دم ناست دی پر خوله یی لاس نیول
د ښمنان راځی ناحق یی بزغوی

د غلومله

د شيطان پر لار چي دروي گمهره
هغه غله وي چي د غلو دلاري مله وي
خوك دي نه وايي چي نن زه دخپل سر يم
خپچي حك كړي حاكم دده په كړه وي
د پير ساده وي بېچاره د عقله پاته
چي گروكړي يې پر بل د سرماغه وي
چي اختيار د حان ونلري مړي دي
كه هر خوږي ملا، اوږي تللي په بره وي
په خوږ والي شيرين هغه پوه دي
ترخوله كړي چي يې يو خلی ترخه وي
نه راگرزي په ويناد كې ولاړ
چي د بدو همشين سره يې تله وي
خام كله دي په ويناكله پوهيږي
كله، كله ريشا ستاويل پاڅه وي

دشیطان لینگتہ

چی بی شتہ شتہ هغه نرهم غم د حان خوری
چی بی دسروی هغه عمر د حان خوری
دمظلوم دبی وزلی غم چاونه خور
لاپرسربانندی هنورد مرگ سوکان خوری
خود خواهانودی بسترته دکی کری
یایه مرگ یایه ژوندنی بی هراآن خوری
خوک دتوپ په خوله کوی دزور خبری
خوک پرخوله لویبری. دلوزی خه نوکا خوری
په تخنیک خوک په یو د پښه چی سپوږمی ته
غوزاریدو ته خوک لینگتی دشیطان خور
دبهار گلونه تل په باغ کی نه وے
هر بهار ورسته خپیره دخزان خوری
په خیالی دنیا ریشابه خه کری جوړه
چی ستامخ ته پریوه غران قرآن خوری

اخلاقی بنایست

تاثیر نگیری نرمه ژبه پر دبره مؤثري دی پرسر ضرب د ماتول
 سنگینی په یوځای توب کی و موجو په زره، زره کی وی د زری تول
 لیونیان په هدیرو کی وی خوشحال که بی پروت هم وی پرسر سلطا خول
 هره بنځه په کمال اخلاق بنایسته بنایست ندی په کالو، رنگ و پبول
 د چاروی چی خالی مغزه بیکارک وو لاندی بانندی به لرگی خوری لکه ډول
 که امیددی وی درحم د ظالمه تش به گرزوی مدام د خواست کچکول
 پر بی وزلو کی بی رحم شفقت وو په اولس کی وی دهسی خلگو رول

دریشا مرگ ته اسباب ډیر برابر دی

د علاج بی نه ډاکترسته نه امبول

پٽرندل سوي غلہ

چي ورور وٽڙني وي وڪندي تيبي غل	له هغه خخه به نري بل ارذل
پٽرند سو غلہ چي هر خه په زوريوسي	بي فايدي ده چي وراخلي پسي پل
پردي لارلسار قينو ساتل گران دي	ساتندوي چي دهغو سره وي مل
چي دادگاه وکله تهدا به نريدي	فريادي به چيري وکړي خپل تسل
تفاوت چي د حلال حرام و نکري	دهغو خولي دي وي ډکي په جغل
په لمبوکي که ور ولويد تناره ته	شاوخوا سي پر وجود اورونه بل

درېشاپرلوي حېبنت باندې توکل دي
خپچي کيږي نوشتي دي دازل

غراړه سوه

دهمت جو غه له سره راشوه سره
دشملې خنده پرنس باندې تکیه سوه
په حرامچي پي گيد ۷ ډکولي
هغه هم دنس و خولي خخه ايله سوه
چي دفخر په لمړي صف کي ولاړه وه
جماعت يي شاته ولاړي شرمنده سوه
خه شي ولاړه خه شي راغله نتيجه خه؟
سوده د چاپر سر باندې چپه سوه
اميدونه دي په خاورو لړل سوي
داميد مافي تخريب سوه ويرانه سوه
ناقابل خياط چپنه جوړوله
خوپه سکينټ کڅني ولاړه غراړه سوه
درېش اوخت په گرو موسره تيريزي
خنگه وسي دغه ډول زمانه سوه

دمروسترگو خواره

ای خواستگره حان ته لبرخه تکان ورکره
زندگی ته دی یونوی دوران ورکره
یادی خپله گرپی دژند کره ټوله
یاومرو ابنکوته رنگ دتوپان ورکره
کچکول لاس دی دهمت پریوم تکیه کره
شنه بهار لره نجات دخران ورکره
لاس نیول بل ته همت شجاعت ندی
لاس نیوی ته قوی لاس دافغان ورکره
دمحت پرملاد غاری رسی تاو کره
حان اولاد ته دمرگی خه امان ورکره
شکولاپه کج مغزی مه نیسه چاته
مه داوایه چی باداره غران ورکره
په کبر و لاسو کارنه ترسره کیږی
په قوی لاسو دکار اطمینان ورکره
دمروسترگو خواره کله دمزی دی
دمروسترگو کاسو امتحان ورکره

ریشاومره خودبله طمع مکره
اولادته هم دغه سی اعلان ورکره

دسولی طرفدار

په نړی کی زه دسولی طرفداریم	دبشر دآرمی دیر امیدواریم
دجنگو دکشت خړن تخه منفوریم	دسلاح داستعمال خه سخت بیزاریم
دوروری برادری دژوند دپاره	دلویانو واقدا مته انتظاریم
نړی وال دی موجوده شخړو تنگ کړ	دقدرت دځاوندانو خه ازاریم
په پیسو جنگ را نیونه سربسندل د	که می جنگ له نړی ویوست نو سرباز
دتوپک په زور زړه نه را نیول کیږی	په دوستی سره دزړو نو خپلداریم
دجگړی دواړه جهته تاوانی دی	صرف دڅوکسوله گټه خخه جاوریم
که دسولی په باره کی هر اقدام وی	
زه ریشاورته په سرما مال تیاریم	

پتی کرری

دابد دپارہ پاتہ سوی پہ مرو کی پتی کرری
خوکی نی اورید لای پہ قبرو کی پتی کرری
لابہ پاتہ وی پہ زرو کی دو تو کا بوی نستہ
لا نا مرادہ دی پرتی . پہ تللو زرو کی پتی کرری
مالیدی اوریدی د بییانو سوی کرری
ترلید و دیری خاموشی پہ سینو کی پتی کرری
چی پہ ستر گولید کیری سرشکو نی مخ شکو نی
ہسی کلہ لیدل کیری پہ مغزو کی پتی کرری
چی مجال د سو و کرری پخیلہ پیدا نکر
نوبہ کم غوزونہ اوری پہ سرو کی پتی کرری
نن کہ کرری پہ قبر و او پہ سینو کی سولی پتی
پہ تارخ کی بہ بنکارہ سی پہ فلمو کی پتی کرری
ہغہ پت نامرادہ زرو نہ ریشانی لحو لای
چی بی و اوری جہان تہ پہ شعرو کی پتی کرری